

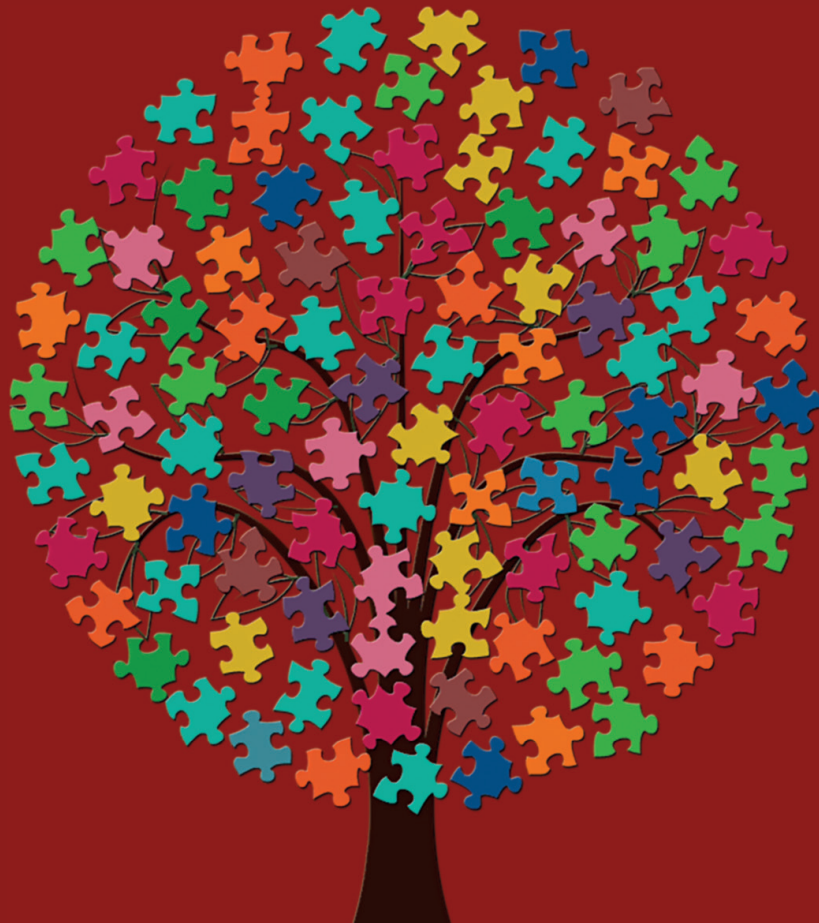
IX

9Semne

REVISTA

GÂNDIRE BIBLICĂ PENTRU ZIDIREA
BISERICILOR SĂNĂTOASE

MEMBRUL BISERICII

REVISTA | Nr. 8

9Semne

Gândire Biblică Pentru Zidirea
Bisericilor Sănătoase

MEMBRUL BISERICII

www.9marks.org | revistarom@9marks.org

9Semne ISBN: 978-1-950396-51-1

CUPRINS

4

DE LA PARTICIPANȚI LA MEMBRI

Thabiti Anyabwile

8

12 MOTIVE PENTRU CARE CALITATEA DE MEMBRU CONTEAZĂ

Jonathan D. Leeman

10

CONFORM SCRIPTURII, DE CE AR TREBUI CA FIECARE CREȘTIN SĂ SE ALĂTURE UNEI BISERICI?

11

POT CONSIDERA GRUPUL MEU MIC DREPT BISERICA MEA?

Sam Allberry

13

CURĂȚAREA REGISTRELOR (PARTEA I)

Matt Schmucker

16

CURĂȚAREA REGISTRELOR (PARTEA II): LISTA CELOR CE TREBUIE SLUJIȚI

Matt Schmucker

19

EVANGHELIA PROȘPERITĂȚII ȘI PROBLEMA BISERICILOR NEPĂZITE

Ken Mbugua

22

MEMBRALITATEA ȘI PARTICIPAREA REGULATĂ LA SERVICIILE BISERICII

Garrett Kell

25

CE ÎNSEAMNĂ CU ADEVĂRAT SĂ FII MEMBRU ÎN BISERICA LOCALĂ?

26

DACĂ TE GÂNDEȘTI SĂ PĂRĂSEȘTI BISERICA LOCALĂ...

Mark Dever

27

CUM SĂ INTRODUCEM PRACTICA MEMBRALITĂȚII ÎNTR-O BISERICĂ EXISTENTĂ

John Folmar

31

CUM SĂ INTRODUCEM PRACTICA MEMBRALITĂȚII ÎNTR-O BISERICĂ ÎN CURS DE PLANTARE

Mike McKinley

34

CUM POT CONDUCE BISERICA MEA CĂTRE O ABORDARE BIBLICĂ A MEMBRALITĂȚII?

Mark Dever

36

CINCI MODALITĂȚI ÎN CARE BISERICA LUI SPURGEON A CULTIVAT O PRACTICĂ SĂNĂTOASĂ A MEMBRALITĂȚII

Geoff Chang

40

UN MEMBRU SĂNĂTOS AL BISERICII ESTE UN UCENIC SMERIT

Thabiti Anyabwile

44

Despre 9Marks

DE LA PARTICIPANȚI LA MEMBRI

Thabiti Anyabwile

Una dintre provocările practice pe care noi, păstorii, le avem de înfruntat, ține de felul în care îl încurajăm pe participantul la serviciile bisericii să devină un membru activ al ei. Cum ar trebui să îi ajutăm pe acești oameni să înțeleagă necesitatea și bucuria apartenenței la o adunare locală de credincioși?

ȘASE SUGESTII PENTRU A DETERMINA PARTICIPANȚII SĂ DEVINĂ MEMBRI

Iată șase sugestii. Primele patru au ca obiectiv dezvoltarea unui mediu în care calitatea de membru să fie prețuită și înțeleasă bine. Ultimele două implică grija pentru acele persoane care au nevoie să facă tranziția de la simpla participare la statutul de membru activ.

1. Cunoaște-i pe membrii actuali.

Înainte de a-i putea convinge în mod eficient pe oameni să treacă din postura de simpli participanți la serviciile bisericii la cea de membri ai ei, trebuie să-i cunoaștem pe membrii actuali. Altfel, ideea de „membru” rămâne amorfă chiar și pentru păstorul care o promovează.

Imaginează-ți că inviți un vizitator la o cină cu tine și familia ta într-o sâmbătă seara. Vizitatorul sosește, așteptându-se să-ți întâlnească soția și copiii, dar tu faci un tur al casei alături de acel invitat, punând întrebări fiecăruia din familie cu privire la numele lor și întrebând dacă toți aceștia, care există deja în casă, sunt vizitatori sau pur și simplu locuiesc acolo. Așa numita „prezentare” a familiei tale anulează complet pretenția de a fi o familie.

În mod asemănător, când vorbim despre a aparține unei biserici locale, trebuie să avem în minte ideea de apartenență la o familie specifică – oameni reali, cunoscuți și iubiți. Ceea ce facem este să invităm un participant să devină parte din această familie vie. Invitația noastră are pe ea fețe și nume. Suntem astfel mult mai în măsură să introducem un invitat în familie.

2. Manifestă apreciere autentică față de membrii actuali.

Ca să fiu deschis, eu am ratat această oportunitate atunci când am devenit păstor senior la First Baptist Church din Grand Cayman. Ajun-

sesem acolo plin de zel și gata să pun mâna pe plug. Am privit înainte către a-i iubi și sluji pe oameni, dar am ratat să recunosc suficient un lucru: oamenii din acea biserică fuseseră acolo cu mult înainte de sosirea mea. Ei deja Îl slujeau pe Domnul într-o mulțime de lucrări. Ei nu aveau nevoie doar de felul de dragoste pe care eu doream să o manifest față de ei, ci aveau nevoie de acel fel de dragoste care nu-și încetinește accelerația pentru a vedea slujirea lor, acel fel de dragoste care arată recunoștință și apreciere autentică pentru harul lui Dumnezeu care era deja la lucru în ei.

În locul acestei aprecieri, congregația m-a auzit mult prea des oferind sugestii de îmbunătățire și idei noi de lucrări. Acest lucru le-a sugerat credincioșilor o lipsă de mulțumire și de apreciere. I-am rănit pe unii și i-am împiedicat pe alții. Unii au manifestat mult har față de mine, presupunând că le vreau doar binele. Și asta și voiam. Totuși, calea mai bună de a exprima aceste intenții bune ar fi trebuit să fie aceea în care să arăt apreciere și recunoștință

pentru orice lucru pozitiv pe care l-am văzut.

Îmi doresc acum să fi folosit primii doi sau patru ani ai lucrării mele pentru a încuraja, specific și autentic, pentru a oferi mulțumiri și aprecieri multor oameni minunați și multor acte de slujire din biserică. Aveam profesori de școală duminicală care au slujit vreme de 20 de ani fără întrerupere; persoane care au purtat de grijă, în tăcere, mamelor singure și sărace; lideri care au trecut prin furtuni dificile de-a lungul anilor de conducere a bisericii; suptavietuitori ai cancerului care s-au luptat cu boala, manifestând credință reală; soți și soții care au rămas credincioși partenerilor lor de viață necredincioși, uneori chiar când aceștia erau lipsiți de bunătate față de ei; membri care au dăruit cu bucurie și cu mult sacrificiu, și mulți alții care au trăit vieți cristocentrice.

Dacă aș fi fost atent să cunosc congregația și să observ credința lor în acțiune, aș fi beneficiat de ani la rândul de ilustrații pentru predici, oportunități de a scrie bilete de încurajare și de a-L lauda pe Dumnezeu pentru lucrarea Lui. Dacă aș fi folosit acele ilustrații, aș fi scris acele notițe și aș fi acordat acea laudă publică și personală, aș fi manifestat un ton de încurajare, har și recunoștință. Acest lucru i-ar fi zidit pe membrii actuali și ar fi făcut calitatea de membru să fie atractivă pentru simplul participant la slujbele bisericii. Oamenii vor să aparțină acestor grupuri care îi încurajează și zidesc. Bisericile și păstorii ar trebui să fie cei mai buni oameni în a face aceste lucruri.

3. Prezintă o viziune biblică a trăirii creștine sănătoase.

Un lucru pe care îl putem presupune în legătură cu acel creștin ce participă regulat la serviciile bisericii, dar nu se alătură ei, este că perspectiva lui asupra vieții creștine este greșită într-un anumit punct.

Putem presupune acest lucru? Putem, întrucât Scripturile spun că biserica locală este planul lui Dumnezeu pentru ucenicizarea și maturizarea noastră spirituală (Efeseni 4:11-16; cf. Matei 28:18-20). Întrucât suntem ființe sociale, avem nevoie de comunitate. Dumnezeu se ocupă de acest lucru și ni-l oferă prin biserica locală, unde ne putem bucura alături de cei ce se bucură și putem plânge alături de cei ce plâng, arătând preocupare egală unul față de altul (1 Corinteni 12:12-27).

Din motive care țin de investigația pastorală, cel ce participă la serviciile bisericii nu a acceptat pe deplin o perspectivă asupra vieții creștine având în centru biserica. Responsabilitatea noastră, a păstorilor, este să predicăm și să aducem învățătură într-o modalitate care să creioneze o perspectivă biblică asupra bisericii locale, făcând ca biserica locală să fie frumoasă și de dorit pentru poporul lui Dumnezeu.

Avem nevoie să-l ajutăm pe cel ce participă la serviciile bisericii – și pe membrii actuali – să înțeleagă ce înseamnă să fie parte din biserică și de ce a te situa în afara bisericii este un lucru nesănătos. Dacă nu facem asta, îi lăsăm pe acești oameni să se lupte cu ideile lor incomplete legate de biserică. Ba chiar mai rău, am putea să îi facem să se gândească și să își imagineze că singurul „benefi-

ciu” al calității de membru este disciplina bisericii, iar acest lucru este neplăcut.

Am putea răspunde la această nevoie prin a predica o serie de mesaje tematice pe tema bisericii sau a părtășiei spirituale. De asemenea, putem să parcurgem încetul cu încetul epistole precum Efeseni sau 1 Timotei, unde Biblia creionează imagini convingătoare ale vieții de biserică. Mai putem ca, în decursul predicării expositive din alte cărți ale Bibliei, să facem aplicații în ce privește calitatea de membru, oriunde ne permite textul, așa încât membrii și participanții să vadă de-a lungul Bibliei necesitatea apartenenței și beneficiile comunității. În toate acestea, noi dorim să oferim o perspectivă înaltă și atractivă asupra bisericii locale, în toată gloria ei, dar și aspectele ei ce încă au nevoie de corecție.

4. Întărește frontierele bisericii.

Una dintre implicațiile predicării legate de aspectele membralității ar trebui să fie întărirea frontierelor dintre biserică și lume, în sensul de a restricționa anumite activități ale bisericii la membrii acesteia.

De-a lungul Scripturii, comunitatea legământului lui Dumnezeu este separată de lume. El le dă membrilor acestei comunități anumite activități, precum circumcizia sau Paștele, lucruri care, dincolo de celelalte scopuri ale lor, îi separau pe aceștia de lume. Granița între Israel și lume trebuia să fie una clară, iar apartenența la comunitatea legământului trebuia să creioneze în mod clar viața celui ce aparținea poporului lui Dumnezeu. Era un lucru groaznic să fii „fără drept de cetățe-

nie în Israel, străin de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2:12).

Până și organizațiile și firmele din lumea seculară își au reguli pentru cine aparține și cine nu aparține lor. De Crăciun, unul dintre prezbiterii din biserica mea a participat la o petrecere a firmei unde este angajat, la un restaurant din localitate. El a observat o masă unde angajații firmei consumau ceva băuturi. Din când în când, unul dintre aceștia avea să întindă mâna pe fereastră și să dea o cană cu băutură unui alt om, care stătea afară. Mai târziu, el a descoperit că acel bărbat de afară nu avea permisiunea să intre în restaurant din cauza unor tulburări pe care le cauzase anterior. Colegul meu prezbiter a răs cu glas tare, recunoscând că până și oamenii din lume au standarde cu privire la cine aparține și cine nu aparține acelor comunități sau organizații, și că doar acele care sunt membri le sunt rezervate anumite beneficii.

În același fel, pentru ca simplii participanți să conștientizeze importanța calității de membru, și pentru ca cei ce nu au credința să vadă că sunt „separați de Hristos”, granițele dintre biserică și lume trebuie să fie întărite. În acest scop, păstorii și congregațiile trebuie să identifice acele activități și oportunități care sunt restricționate membrilor bisericii. Ar putea oamenii care nu sunt membri ai bisericii să predea la școala duminicală? Se pot alătura aceștia corului bisericii? Pot să se alătore grupurilor mici sau pot să călătorească alături de alți membri ai bisericii în călătoriile de misiune? Vei putea invita creștinii care nu

sunt membri în nicio biserică-locală să participe la Cina Domnului?

Atunci când hotărâți care sunt privilegiile și responsabilitățile care aparțin doar membrilor bisericii, acest lucru ajută la a demonstra de ce a fi membru contează și ce anume pierd oamenii care stau în afara calității de membru în biserica locală.

5. Fă lucrarea personală de a răspunde obiecțiilor și de a-i încuraja pe oameni să se alătore bisericii.

După ce am lucrat vreme de câțiva ani pentru a crea un mediu în care calitatea de membru este prețuită și are sens, putem face o lucrare personală mult mai eficientă în ceea ce îi privește pe cei ce doar participă. În fapt, sperăm ca, după ce am crescut în apreciere față de biserica locală, congregația însăși să facă majoritatea acestei lucrări la nivel personal.

Această lucrare personală implică cel puțin două lucruri:

- Dezvoltarea unei modalități de a-i identifica și cunoaște pe cei ce sunt doar participanți.
- Oferirea de răspunsuri față de obiecțiile celui ce participă, dar nu dorește să fie membru al bisericii.

Când am lucrat într-o organizație care definea politici publice, foloseam un instrument simplu denumit „hartă mutărilor”. O astfel de hartă era ca un tabel în care pe coloană erau trecuți formatorii de opinie și pe linie poziția lor actuală asupra unei anumite idei. Într-o formă simplă, noi etichetam luările lor de poziție de la „ferm împotrivor” la „neutru”, apoi la „ferm susținător”. Pe măsură ce lucram cu acești

formatori de opinie, aveam să observăm felul cum ei treceau de la o convingere la alta.

Indiferent dacă păstorii folosesc că o astfel de hartă pe hârtie sau în mintea lor, ei au nevoie găsească o modalitate de a descoperi dacă cei ce doar participă la slujbele bisericii sunt „ferm împotrivor” ideii de deveni membri, dacă „nu s-au gândit niciodată” la asta, sau dacă „își plănuiesc să se alătore bisericii săptămâna viitoare”. Din fericire, predicarea și comunitatea creștină vor împlini această lucrare personală în multe cazuri, în special printre cei ce sunt participanți și care sunt deja motivați să se alătore bisericii. Totuși, este nevoie de mai multă grijă printre acei participanți care au întrebări și ezitări.

Acesta este domeniul unde porunca de a arăta ospitalitate îi ajută pe oameni să se dedice bisericii locale (Romani 12:13; 1 Petru 4:9). Deschiderea caselor noastre tinde să producă inimi deschise – sau cel puțin guri deschise! Putem trece de la conversațiile de după serviciile de închinare ale bisericii la discuții mult mai directe, în jurul unei mese. Dacă suntem răbdători și atenți în aceste conversații, putem păstori un simplu participant ajutându-l să treacă peste dureri, dezamăgiri, întrebări și temeri legate de ideea de apartenență la biserică. Scopul nu este de a câștiga o discuție legată de calitatea de membru, ci de a arăta dragoste practică față de persoana aceea, în cuvânt și faptă, până când Domnul îi va da lumină.

6. Încurajează-l pe participant să se alătore unei alte biserici locale,

dacă nu dorește să se alăture bisericii tale.

În final, trebuie să ne amintim că Domnul are și alți păstori și alte congregații credincioase. Și trebuie să ne bucurăm de acest fapt. Noi nu ne aflăm în competiție cu acele biserici, ci dorim să fim parteneri cu ei în Evanghelie.

Din când în când, putem fi în situația de a încuraja un participant ale cărui obiecții de a se alătura bisericii noastre par să fie insurmontabile. Poate că el are un dezacord față de noi în privința vreunei doctrine sau practici importante. Poate că persoana respectivă locuiește mai aproape de o altă congregație credincioasă, și se poate implica mai mult acolo. În astfel de cazuri, atunci când ajutăm astfel de oameni să treacă de la statutul de vizitatori la cel de membri, acest lucru poate presupune să-i ajutăm să se alăture

unei biserici locale, chiar dacă nu bisericii noastre.

Acest lucru poate fi stresant pentru unii – în special pentru cei care au dezvoltat un atașament față de biserică, dar nu i s-au alăturat niciodată ca membri. Astfel de situații necesită răbdare și delicatețe pastorală. Totuși, noi vrem să facem acest lucru spre binele acelei persoane, dorind ceea ce știm că Dumnezeu cere de la acea persoană – calitatea de membru activ – un lucru de departe mai bun. Noi încercăm să propovăduim Evanghelia, nu bisericile noastre. Noi încercăm să creștem creștini, nu să creștem numărul membrilor. Uneori, asta înseamnă să-i ajutăm pe oameni să se alăture unei alte biserici, în timp ce noi continuăm să păstorum turma pe care Dumnezeu a pus-o în grija noastră (1 Petru 5:1-4).

ÎNCHEIERE

Este ispititor pentru păstori să se simtă deranjați de acei credincioși care participă la serviciile bisericii, dar nu par să aibă intenția de a se alătura vreodată. Putem fi frustrați atunci când lucrurile care ni se par elementare sunt neglijate de alții. Trebuie să ne păzim inimile împotriva nerăbdării și a auto-neprihănirii. Chiar dacă ne dedicăm majoritatea timpului în slujirea membrilor noștri, pentru că pentru ei vom da socoteală într-un fel special, vizitatorii din biserică noastră au nevoie la rândul lor de slujirea noastră. Atunci când îi ajutăm să treacă de la stadiul de vizitatori la cel de membri, avem oportunitatea de a-i iubi. Într-un sens real, asta presupune slujirea.

DESPRE AUTOR:

Thabiti Anyabwile este unul dintre păstorii Anacostia River Church din Southeast DC. Îl puteți găsi pe Twitter la @ThabitiAnyabwil.

12 MOTIVE PENTRU CARE CALITATEA DE MEMBRU CONTEAZĂ

Jonathan D. Leeman

1. **Este biblică.** Isus a înființat biserica locală, și toți apostolii și-au făcut lucrarea prin ea. Viața creștină în Noul Testament este viața bisericii. Creștinii de astăzi ar trebui să își dorească și să aștepte același lucru.

2. **Biserica este formată din membrii ei.** A fi „o biserică” conform Noului Testament înseamnă să fii parte din membrii ei (citiți Faptele Apostolilor). Ar trebui să vrei să fii parte din biserică, pentru că pentru aceasta a venit El, ca să îi salveze și să-i împace cu El pe cei ce se vor alătura apoi bisericii.

3. **Este o cerință pentru a fi admis la Cina Domnului.** Cina Domnului este o masă destinată bisericii adunate, adică este rezervată membrilor ei (v. 1 Corinteni 11:20, 33). Iar tu vrei să iei parte la Cina Domnului. Aceasta este „emblema” echipei care face ca biserica, în calitate de echipă, să fie vizibilă înaintea popoarelor.

4. **Este modalitatea oficială prin care Îl reprezentăm pe Isus.** Calitatea de membru se obține prin confirmarea de către biserica locală a faptului că ești un cetățean al Împărăției lui Hristos și, de aceea, ești un

reprezentant al Lui înaintea popoarelor. Mai mult, tu însuși vrei să fii un reprezentant oficial al lui Isus. În strânsă legătură cu aceasta...

5. **Este felul în care fiecare creștin își afirmă dedicarea cea mai înaltă a sa.** Calitatea ta de membru al bisericii, care devine vizibilă atunci când ai acea emblemă, reprezintă o mărturie publică a faptului că dedicarea ta cea mai înaltă ține de Isus. Pot să vină asupra ta încercări și persecuție, căci singurele tale cuvinte sunt acestea: „Eu sunt al lui Isus”.

6. **Este modul cum întruchipăm și experimentăm metaforele biblice.** Tocmai în cadrul acestor structuri de dare de socoteală din biserica locală pot creștinii să trăiască sau să întruchipeze ceea ce înseamnă să fie parte din „trupul lui Hristos”, din „templul Duhului Sfânt”, din „familia lui Dumnezeu” și așa mai departe, așa cum sunt folosite toate metaforele biblice (v. 1 Corinteni 12). Iar tu vrei să experimentezi această interconectare a trupului Său, această plinătate spirituală a templului Său, ca și siguran-

ța, intimitatea și identitatea comună a familiei Sale.

7. **Este modul în care îi slujim pe ceilalți creștini.** Membralitatea te ajută să știi care sunt creștinii față de care ești în mod specific responsabil să îi iubești, să îi slujești, să îi încurajezi și să îi avertizezi. Acest lucru te face capabil să îți împlinești responsabilitățile biblice față de trupul lui Hristos (v. de ex. Efeseni 4:11-16; 25-32).

8. **Este modul în care îi urmăm pe liderii creștini.** Membralitatea te ajută să știi care sunt acei lideri creștini de pe planetă pe care ești chemat să îi urmezi și de care să ascuți. Din nou, acest lucru îți permite să îți împlinești responsabilitățile biblice față de ei (v. Evrei 13:7; 17).

9. **Îi ajută pe liderii creștini să conducă.** Membralitatea le permite liderilor creștini să cunoască cine sunt acei creștini de pe planetă pentru care „vor da socoteală” (Faptele Apostolilor 20:28; 1 Petru 5:2).

10. **Face posibilă disciplina bisericii.** Ea permite și oferă acel loc prescris de Biblie pentru a participa la lucrarea de disciplină a bisericii,

cu responsabilitate, înțelepciune și dragoste (1 Corinteni 5).

11. Oferă structură vieții creștine. Ea plasează pretenția unui creștin de a „asculta” și de „a-L urma” pe Isus într-un context al vieții reale, unde autoritatea bisericii

este manifestată asupra noastră într-un mod autentic (v. Ioan 14:15; 1 Ioan 2:19; 4:20-21).

12. Ea creează mărturia creștină și cheamă popoarele să o vadă. Calitatea de membru scoate la vedere domnia lui Hristos, înaintea

întregului univers (v. Matei 5:13; Ioan 13:34-35; Efeseni 3:10; 1 Petru 2:9-12). Chiar limitele care sunt creionate în jurul membralității unei biserici definesc un grup de oameni ce invită popoarele la ceva mai bun.

DESPRE AUTOR:

Jonathan Leeman este directorul editorial al 9Marks, și unul dintre prezbiterii de la Cheverly Baptist Church din Cheverly, Maryland. Îl puteți găsi pe Twitter la @JonathanDLeeman.

Articolul de mai sus reprezintă o sinteză a cărții lui Jonathan Leeman, *What Is Church Membership?* Crossway, 2012.

CONFORM SCRIPTURII, DE CE AR TREBUI CA FIECARE CREȘTIN SĂ SE ALĂTURE UNEI BISERICI?

Fiecare creștin ar trebui să se alăture unei biserici pentru că Scriptura cere

acest lucru. Evident, nu există nicio poruncă directă în Scriptură care să spună ceva de genul „fiecare creștin trebuie să se alăture unei biserici locale”, dar există doi factori în Biblie care indică necesitatea ca orice creștin să fie membru într-o biserică locală.

1. Isus a hotărât ca biserica să fie o instituție publică, pământească, care să îi delimiteze, să îi confirme și să îi supravegheze pe cei ce pretind că și-au pus credința în El (Matei 16:18-19, 18:15-20). Isus Și-a înființat biserica pentru a declara public cine sunt cei care Îi aparțin, pentru a oferi astfel în lume o dovadă a Veștii Bune despre Sine (Ioan 17:21, 23; v. și Efeseni 3:10). Isus vrea ca lumea să știe cine Îi aparține și cine nu. Dar cum ar putea această lume să cunoască cine aparține lui Isus și cine nu? Ea trebuie să vadă care sunt acei oameni ce sunt confirmați public și se identifică public, în mod vizibil, cu instituția Lui, pe care a rânduit-o tocmai pentru acest scop. Lumea trebuie să privească și să vadă membrii

acestei biserici. Dacă unii oameni pretind că sunt parte din biserica universală, dar ei nu aparțin niciunei biserici locale, atunci acești oameni resping planul lui Isus pentru ei și pentru biserica Lui. Isus intenționează ca poporul Său să fie distinct, să fie pus deoparte ca un grup vizibil, public, ceea ce înseamnă și presupune alăturarea fiecărui credincios la grupul de credincioși din biserica locală.

2. Scriptura le poruncește în mod repetat creștinilor să se supună liderilor lor (Evrei 13:17; 1 Tesaloniceni 5:12-13). Singura modalitate prin care acest lucru poate fi făcut constă din angajamentul public de a fi membri ai turmei, și de a spune, în fapt, ceva de genul „mă dedic ascultării față de învățătura voastră și supunerii față de conducerea voastră”. Nu există nicio cale de a asculta de porunca scripturală de *supunere* față de liderii tăi, dacă în realitate nu te supui *niciodată* acestora prin a te alătura unei biserici locale.

POT CONSIDERA GRUPUL MEU MIC DREPT BISERICA MEA?

Sam Allberry

Multe biserici dezvoltă o lucrare de grupuri mici. Grupurile de diferite mărimi – în general în jur de 10 credincioși – tind să ofere unele dintre cele mai bune circumstanțe pentru discutarea Scripturii și pentru împărtășirea nevoilor și a motivelor de rugăciune. În decursul unei adunări obișnuite de duminică a bisericii ar putea să nu survină același fel de oportunitate de a interacționa la acest nivel, așa că grupurile mici au tendința de a ocupa acel loc al lucrării unde se manifestă unele dintre cele mai vitale relații de genul „unii altora”. În felul acesta, relațiile se adâncesc, se împărtășesc idei și sunt discutate și tratate probleme și dificultăți din viață.

Datorită acestor lucruri, poate fi foarte ușor ca un astfel de grup să devină elementul către care se îndreaptă în principal atenția vieților spirituale ale membrilor lui. În fapt, grupul devine o biserică.

Chiar dacă este ușor de înțeles acest lucru, el nu este și de dorit. Grupurile mici nu ar trebui să devină un înlocuitor pentru întâlnirea de bază a bisericii. Dacă grupul tău mic devine biserică ta, atunci ai ratat

scopul lui. Merită să observăm că, în anumite circumstanțe, unde nu sunt mulți credincioși, bisericile sunt suficient de mici pentru a funcționa foarte asemănător unor grupuri mici. Biblia nu prescrie care trebuie să fie mărimea unei biserici, dar ceea ce discutăm aici nu ține de faptul că bisericile sănătoase ar putea sau nu să fie grupuri mici de oameni, căci se poate acest lucru, ci discutăm dacă grupurile mici nu pot fi un substitut al bisericii – și acest lucru nu ar trebui să se petreacă.

De ce? În primul rând, pentru că atunci când ești o familie întreagă a bisericii, acest lucru reprezintă o modalitate de a demonstra cine sunt cei pe care Dumnezeu i-a împăcat cu Sine. După toate probabilitățile, grupurile noastre mici nu pot reflecta întreaga gamă de vârste și contexte care se regăsesc în familia mai largă a bisericii. Prin contrast, adunările noastre de duminică fac acest lucru, și asta e important.

În al doilea rând, gama de lucruri pe care un grup mic le poate face este limitată tocmai pentru că avem de-a face cu un grup mic. O biserică este un trup alcătuit din multe

părți, și fiecare parte joacă un rol specific în viața trupului. În cadrul unui grup mic nu va exista gama deplină a darurilor și lucrărilor care sunt prezente în familia mai largă a bisericii.

În al treilea rând, grupul mic nu este condus în felul în care este condusă o biserică. De aceea, el nu poate hotărî în final asupra unei chestiuni de doctrină sau comportament în felul în care conducerea recunoscută a unei biserici este responsabilă să decidă. El nu poate împărtăși Cina Domnului într-un fel care să vorbească despre unitatea întregii biserici.

Chiar dacă grupurile mici pot fi un supliment foarte bun pentru viața comună a bisericii, ele n-ar trebui niciodată să fie un înlocuitor al acesteia. Noi dorim să facem parte dintr-o biserică alcătuită din grupuri mici, ce slujește inclusiv prin grupuri mici, dar nu într-o biserică a grupurilor mici. Epicentrul vieții de biserică este întreaga adunare, nu grupurile mici.

DESPRE AUTOR:

Sam Allberry este unul dintre păstorii St Mary's Anglican Church din Maidenhead, UK. De asemenea, el este autorul cărții *Why Bother with the Church?* Îl puteți găsi pe Twitter la @SamAllberry.

Nota editorului: Acest articol este un fragment din noua carte a lui Sam Allberry, intitulată *Why Bother with the Church?*

CURĂȚAREA REGISTRELOR (PARTEA I)

Matt Schmucker

Chiar dacă aud în mod constant relatări din partea liderilor bisericii din întreaga lume (și din țară aproape zilnic), am fost șocat să primesc următorul e-mail din partea unui diacon credincios dintr-o biserică baptistă:

„Aș aprecia dacă mi-ați oferi oportunitatea să vă vorbesc pe tema curățării registrelor de membri ai bisericii. Am început să alcătuiesc o listă a văduvelor plecând de la baza de date conținând membrii noștri și am descoperit că, din totalul de 141 de văduve, 38 erau deja decedate, iar 4 se transferaseră la alte biserici, fără a le socoti pe cele care sunt considerate „membri inactivi” sau „membri cu rezidența în altă localitate”.

Îți poți imagina felul în care talk show-urile de seara târziu ar putea face umor pe această temă: „Ai auzit des cei 38 de membri morți ai *Bisericii Baptiste Credința Vie?* Cred că ar trebui să începem să vorbim despre nevoia de a schimba numele bisericii!” Acest lucru poate fi comic la prima vedere, dacă n-ar caracteriza destul de bine situația bisericilor din țara noastră și din alte țări.

Registrele învechite creează probleme oricărui păstor credincios. Totuși, înainte de a le curăța, gândește-te la motivația pentru care ar fi necesar acest act, și apoi la cum ar trebui făcut.

De ce să își curețe bisericile registrele de membri?

1) *Numele și onoarea lui Hristos sunt în joc înaintea acestei lumi.* Gândește-te la preocuparea pasionată a apostolului Pavel în ceea ce privește persoanele care se asociau bisericii din Corint (1 Corinteni 5).

2) *Membralitatea dintr-o biserică ar trebui să reflecte, pe cât de precis este posibil, membralitatea în Împărăția lui Hristos.* Noi n-ar trebui nici să primim și nici să excomunicăm membrii cu ușurință. Eliminarea unei persoane din registrul bisericii trebuie tratată cu cea mai mare grijă, chiar dacă acel membru a fost unul nepăsător.

3) *Păstorii, prezbiterii și liderii vor „da socoteală” într-o zi înaintea lui Dumnezeu pentru lucrarea lor de păstorire* (Evrei 13:17). Dumnezeu i-a mustrat aspru pe păstorii poporului Israel pentru necredințioșia lor repetată (ex. Ezechiel 34).

4) *La rândul lor, congregațiile vor da socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru felul în care vor primi noii membri.* Gândiți-vă la felul în care Pavel a tratat această chestiune în 1 Corinteni 5!

5) *Creștinii mai puțin maturi sunt expuși riscului de a cădea în confuzie cu părere la importanța bisericii în maturizarea vieții creștine, și ar putea fi înclinați spre lenevie.*

6) *Membrul mutat din zonă ar trebui să fie încurajat să se alăture unei biserici din noua lui localitate și să se facă cunoscut credincioșilor de acolo.* Dacă el nu face acest lucru, atunci biserica de unde a plecat ar trebui să-l încurajeze în mod activ prin scrisori sau prin telefoane. Dacă rămâne izolat și încăpățânat, atunci biserica trebuie să-l informeze că îi vor șterge numele din registrul membrilor cu ocazia următoarei adunări generale, trimițând astfel mesajul că ei nu mai pot să dea socoteală pentru viața lui înaintea lui Dumnezeu.

Cum ar trebui bisericile să-și curețe registrele de membri?

Dacă vrei să rezolvi toate cazurile problematice legate de membra-

litate dintr-o dată, va fi ca și cum ai pune un foc de paie. Este dificil să poți anticipa toate circumstanțele imaginabile. Vor fi membrii bisericii tale fericiți să-i îndepărteze din registrul membrilor pe cei ce nu mai participă la întâlnirile adunării? Dar în ceea ce-i privește pe cei care locuiesc mai departe? Dar pe cei care au decedat? Frate păstor, fii înțelept și fă pentru început doar ceea ce biserica poate tolera. Fii răbdător și predică înainte ca membrii bisericii tale să fie gata să acționeze.

Așadar, de unde să începi? Imaginează-ți mai multe cercuri concentrice, asemenea unei ținte, centrul acestora reprezentând o practică sănătoasă a membralității. Inelele exterioare reprezintă membralitatea fără fond, și din fericire, persoanele care manifestă așa ceva sunt cel mai ușor de îndepărtat. Pe măsură ce vei ajunge tot mai mult către centrul cercului, registrul membrilor ar trebui să conștie în ce în ce mai mult în credincioșii care sunt implicați activ în biserică. Haideți să începem de la exterior către interior:

1) *Membrii care au decedat.* La biserica mea, am găsit în registrul membrilor zece astfel de persoane! Acest inel exterior de membri ar trebui să fie cel mai ușor de curățat. Pune aceste nume în fața congregației la următoarea adunare generală, propunând îndepărtarea lor din calitatea de membru. Nu cere congregației să facă acest lucru imediat, ci oferă timp membrilor bisericii să se gândească la acest lucru.

2) *Membrii pe care nu îi mai poți găsi.* Probabil că următorul grup cel mai ușor de îndepărtat din

registru sunt aceștia. În biserica noastră, au existat două surori care aproape că au vânat 70 de membri vreme de șase luni, dar în zadar! Aceste nume au fost aduse apoi înaintea congregației, cerând ajutor pentru a le da de urmă. Când au fost epuizate toate eforturile, prezbiterii au pus înaintea adunării propunerea ca acești membri să fie șterși de pe listă.

3) *Membrii absenți și cei dezinteresati.* Biserica noastră a avut câțiva membri pe care i-a putut găsi, dar care nu mai voiau să aibă de-a face cu noi. Am descoperit o femeie din Germania, care devenise între timp unitariană, și care era chiar deranjată de faptul că o contactasem.

4) *Membrii care s-au mutat din zonă.* Aceștia sunt acele persoane incapabile să participe în mod regulat din cauza distanței față de clădirea bisericii, și în cazul cărora orice relație de dare de socoteală este aproape imposibilă. Fără îndoială că veți întâlni oameni care au o înțelegere greșită a calității de membru și care fac parte din acest grup: „Am rămas membru în acea biserică de pe vremea când eram în corul de tineret, în 1959”, sau „Am ieșit în față la chemare în acea biserică, în 1970, și am promis mamei mele că voi rămâne un membru credincios”. În ciuda atașamentului lor emoțional față de biserica ta, acest grup de oameni are nevoie să fie învățat ce înseamnă un membru de biserică. Frate păstor, amintește-ți că vei da socoteală pentru acești indivizi. Nu lăsa ca asupra ta să atârne o responsabilitate pentru oameni pe care nu i întâlnești de fapt niciodată. Propune la următoarea adunare generală a

bisericii ca acești membri să fie șterși din registru pentru faptul că ei „nu mai participă la adunările bisericii”.

5) *Membrii din zona bisericii, dar care nu mai participă la serviciile ei.* Cu siguranță că am atins aici unul dintre cercurile cele mai dificile. Acești oameni vor să-și mențină calitatea de membri și pot să participe la biserică, dar nu vor să aibă în realitate mai nimic de-a face cu ea. Acest cerc de persoane este adesea dificil, datorită relațiilor pe care aceste persoane le întrețin cu membrii credincioși ai bisericii. Poate că este vorba despre un copil care a crescut în biserică sau despre un prieten mai vechi din cor. Din nou, aici se cere să oferiți învățătură, iar deciziile trebuie luate cu multă răbdare, nu în pripă.

Aceste prime cinci categorii de oameni reprezintă cele mai numeroase și mai evidente grupuri ce trebuie avute în vedere. Există și alte categorii, precum cei care participă la slujbele bisericii, dar care nu doresc să-și însușească mărturisirea de credință, sau care se află în zonă, dar care nu pot să participe la slujbele bisericii, dintr-un motiv sau altul. Vârsta înaintată sau o anume boală poate să-l împiedice pe un membru să participe. Aceste persoane nu trebuie șterse din registrul de membri, ci ele trebuie îngrijite cu atenție. De asemenea, noi recomandăm și încurajăm să se manifeste o grijă specială față de membrii mai bătrâni, care s-au mutat din zonă la aziluri de bătrâni. De ce? Ei au crescut adesea cu o înțelegere diferită legată de membralitatea în biserică, și sunt puține șanse ca gândirea lor să se schimbe la această vârstă. Mânați de

dragoste, trebuie să luați în considerare să le permiteți să rămână pe lista de membri ai bisericii.

Din nou, din dragoste față de oameni, nu trebuie să curățați registrul de membri mai repede decât

poate să suporte biserica locală. Pentru unii, poate lua an de zile ca să treacă de la cercurile mai exterioare la cele interioare. Totuși, bisericile ajung foarte des la dezbinări din cauza unor acțiuni pastorale nepăsătoare, când obiectivul ar trebui să fie

unitatea. Țineți minte că fiecare rând din registrul vostru de membri înseamnă mai mult decât un simplu nume – la mijloc este un suflet.

DESPRE AUTOR:

Matt Schmucker a fost directorul executiv fondator al 9Marks. În prezent, el organizează mai multe conferințe, precum *Together for the Gospel* și *CROSS*, slujind ca membru al Capitol Hill Baptist Church în Washington, D.C.

CURĂȚAREA REGISTRELOR (PARTEA II): LISTA CELOR CE TREBUIE SLUJIȚI

Matt Schmucker

Cum putem să îi îndepărtăm din registrele bisericilor noastre pe acei membri care dau naștere la dezbinări și la sentimente rănite printre membrii care rămân? Un păstor poate să fie îngrijorat pe bună dreptate de listele de membri care nu reflectă cu acuratețe situația acelor care sunt implicați în biserică. Totuși, este dificil să anticipăm felul în care cei pe care dorim să îi protejăm – credincioșii activi – vor răspunde atunci când păstorul recomandă curățarea listei.

În mai multe întâlniri ale membrilor bisericii noastre, eu și ceilalți prezbiteri ai bisericii ne-am trezit cu membri care s-au simțit dintr-o dată răniți sau chiar supărați când am prezentat un prieten de-al lor propunându-l pentru îndepărtare din calitatea de membru, mai ales când la mijloc a fost un proces de disciplinare. Invariabil, membrul supărat a spus cam același lucru: „fraților prezbiteri, cred că vă grăbiți; nu aveți toate informațiile!”

În urmă cu mai mulți ani, o femeie pe nume „Kate”, cândva un membru roditor și activ, a ajuns să fie foarte nefericită în legătură cu

biserica noastră. De-a lungul câtorva luni, activitatea ei în biserică a scăzut și comunicarea cu ea a slăbit. Prezbiterii au auzit de la alte persoane faptul că ea era supărată din cauza perspectivei noastre complementare cu privire la rolurile femeilor și bărbaților din biserică sau despre finanțarea anumitor proiecte de misiune. Totuși, ea nu a comunicat niciunui lider îngrijorările ei. Oricecâteori un lider i-a pus întrebări legate de aceste aspecte, ea avea întotdeauna să răspundă cu politețe și avea să ascundă gândirea proprie. În final, a cerut organizarea unei întâlniri cu păstorul nostru senior, în cadrul căreia a anunțat demisia ei din calitatea de membru. Din nou, nici cu această ocazie nu a prezentat vreo critică specifică. Păstorul nostru senior a adus acest lucru înaintea prezbiterilor, care au propus apoi să accepte demisia ei în fața congregației, cu prilejul următoarei adunări generale obișnuite a bisericii. Dar tocmai asta a făcut ca lucrurile să devină complicate!

După ce prezbiterii au prezentat propunerea de a accepta demisia lui Kate, un membru a ridicat mâna și a spus: „tocmai ce am luat prânzul cu

Kate în această după-amiază, și ea mi-a spus că n-ar fi vrut să demisioneze”. Nicio altă dovadă nu a fost adusă. Congregația s-a simțit prinsă între relatări contradictorii, și prezbiterii s-au regăsit într-o situație foarte ciudată, pentru că acest lucru ridică semne de întrebare cu privire la integritatea lor. Era cineva la mijloc care nu spunea adevărul? Încercău cumva prezbiterii să o alunge pe Kate, când ea n-ar fi vrut să plece? Ea oare acest gest unul caracterizat de dragoste? Era corect ce se petrecea?

Situația lui Kate a implicat o demisie reală dar, în general, am descoperit că membrii activi au avut tendința de a obiecta când o anumită persoană era supusă procesului de disciplină pe motiv de neparticipare la serviciile bisericii. Absența de la biserică este unul dintre cele mai dificile păcate (Evrei 10:25-26) de disciplinat, pentru că este un păcat destul de răspândit și nu pare să fie atât de flagrant, precum curvia. Puțini oameni vor obiecta față de acțiunile disciplinare luate împotriva unui curvar care nu se pocăiește. Totuși, aici avem de-a face cu acel membru care, stând la periferia

bisericii, nu a mai participat la serviciile ei de luni de zile, care umblă din biserică în biserică, și totuși menține relații cu câțiva dintre prietenii mai vechi din biserică ta, lucru care face ca disciplinarea să fie cel mai dificil act și, ca să fiu deschis, cel mai periculos. Acest membru nu este nici în biserică, nici în afara bisericii! El este, realmente vorbind, dezlipit de biserică, dar, dintr-un motiv sau altul, n-ar vrea să se despartă oficial de ea.

Au existat două lucruri în situația lui Kate, care au dat la o parte mult din tensiunea creată între prezbiteri și congregație. În primul rând, biserică noastră solicită acum o hârtie scrisă atunci când cineva vrea să demisioneze. Notificarea aceasta poate fi transmisă pe e-mail, printr-o scrisoare, sau pur și simplu printr-o notiță sau un bilet. Totuși, faptul că avem ceva scris face ca momentele complicate din întâlnirile membrilor bisericii să fie eliminate, momente ca acela când Kate și prietena ei ar fi pretins că ea n-ar fi vrut să demisioneze.

În al doilea rând, biserică noastră a creat ceva ce noi denumim „lista celor ce trebuie slujiți”. Înainte de a propune pe cineva pentru disciplinare, noi anunțăm numele acelui membru înaintea congregației, într-o adunare generală, și facem acel anunț în maniera în care el este pus pe această listă. Astfel, prezbiterii vor spune ceva de genul, „Bill n-a mai fost prezent la biserică în ultimele cinci luni. Prezbiterul Bob și asistentul pastoral Ben au încercat amândoi să-l caute pe Bill prin telefon și e-mail. Totuși, Bill n-a

răspuns la niciunul dintre mesaje. Așadar, îl punem acum pe lista celor ce trebuie căutați și îngrijiți. Dacă sunteți prieteni cu Bill, vă rugăm să luați legătura cu el. Spuneți-i că îl iubim și încurajați-l să se întoarcă în părtășie. Altfel, vom fi nevoiți să îl ștergem de pe lista membrilor din cauza absenței din biserică, cu ocazia următoarei adunări generale a bisericii”, care, în cazul nostru, are loc odată la fiecare două luni.

Observați că am menționat numele (Bill), motivul pentru care noi suntem îngrijorați în legătură cu el (absența de la biserică), pașii pe care i-am făcut deja ca să-l recuperăm (Bob și Ben l-au căutat) și ceea ce congregația ar trebui să facă în perioada de două luni până la următoarea adunare generală, când va fi luată decizia cu privire la disciplinarea lui. De asemenea, le spunem membrilor bisericii să ne contacteze după întâlnire, dacă au vreo informație proaspătă – situație în care numele de pe lista aceasta sunt citite, fără a fi discutată fiecare circumstanță, dacă nu e nevoie.

De ce tot acest efort? Am văzut de prea multe ori cum Satana a exploatat noutatea sau modalitatea rapidă de a lua decizii în ce privește disciplinarea în întâlnirile noastre. Prezbiterii aveau să se străduiască să reia legăturile cu un membru care s-a îndepărtat de biserică, și aveau să trudească la acest obiectiv vreme de luni de zile, fără vreun rezultat, și adesea au făcut asta fără a informa congregația. Totuși, când a fost adusă propunerea înaintea congregației de a hotărî disciplinarea acelui membru, informația a fost văzută de

mulți ca și cum ar fi fost o hotărâre luată în pripă, iar trupul bisericii a absorbit știrea cu rețineri. În multe situații, o astfel de propunere a șocat întregul lor sistem de gândire. Deși congregația ar fi vrut să accepte recomandarea prezbiterilor, puteai să simți totuși o anumită reținere în atmosfera bisericii. Întrebări fără răspuns păreau că plutesc în aer, și întreg procesul părea să submineze încrederea bisericii în prezbiteri. Totuși, atunci când am implementat ideea de listă a celor ce trebuie căutați și îngrijiți, am început să mergem înaintea congregației cu îngrijorările noastre legate de anumite persoane înainte de a chema biserică să ia parte la procesul de disciplinare.

Lista aceasta a crescut incluzând mult mai multe aspecte decât simplele cazuri potențiale de disciplinare. Tratăm acum și alte aspecte, precum nevoile membrilor ce rezultă din probleme financiare sau de sănătate. Uneori, chiar membrii bisericii au fost cei care au cerut ca numele lor să fie puse pe această listă, așa încât biserică să cunoască faptul că ei trec printr-o perioadă când au nevoie să fie slujiți.

Noi nu publicăm undeva această listă, ci le spunem membrilor bisericii verbal, cu ocazia adunării generale – la care participă doar membrii – cine se află pe această listă. Acest lucru previne eventualele situații deranjante.

Această idee simplă a adus multe beneficii în cazul nostru. În primul rând, a eliminat acel sentiment de șoc pe care Satana părea că îl exploatează în mod regulat. În al

doilea rând, a protejat prezbiterii de acuzații nefondate. În al treilea rând, și cel mai important, a implicat întreaga biserică în rugăciune și în insistențe față de acel membru ca să se întoarcă în biserică și să-și trăiască

viața în trupul ei, trupul legământului. Sunt bucuroși să spun că, după an de zile de când am lucrat cu această listă, probleme care odată aveau potențialul de a genera dezbinări sunt acum folosite spre a uni,

întări și proteja deopotrivă biserica și relațiile dintre congregație și prezbiteri.

DESPRE AUTOR:

Matt Schmucker a fost directorul executiv fondator al 9Marks. În prezent, el organizează mai multe conferințe, precum *Together for the Gospel* și *CROSS*, slujind ca membru al Capitol Hill Baptist Church în Washington, D.C.

EVANGHELIA PROSPERITĂȚII ȘI PROBLEMA BISERICILOR NEPĂZITE

Ken Mbugua

Nimeni nu mai poate nega faptul că distorsiuni ale Evangheliei și-au făcut locul în multe biserici de-a lungul și de-a latul Africii [articolul de față a fost scris cu referire la situația din Africa, dar multe dintre constatările sunt universal valabile – n.tr.], cea mai importantă dintre acestea fiind evanghelia prosperității. Totuși, înainte de a trata în mod eficient problema evangheliei prosperității, trebuie să ne întrebăm de ce atât de multe dintre bisericile africane au permis acestei false evanghelii să-și facă loc neconfruntată. Unde au fost păzitorii porții, cei ce trebuiau să sune alarma? Și chiar în prezent, de ce există o tăcere atât de mare din partea multora dintre bisericile africane, acum naturalizate?

Ca în multe alte situații, problema actuală a evangheliei prosperității își are rădăcinile într-o problemă eclesiologică de ieri.

Vorbind la modul general, se pare că eforturile evanghelistice din trecut nu au fost susținute de niciun mecanism prin care creștinii să poată să protejeze și să păstreze Evanghelia ferită de aceste amenințări constante de distorsiune. De

exemplu, a fost acordată prea puțină atenție înțelegerii corecte a doctrinei convertirii și a ceea ce înseamnă calitatea autentică de membru al bisericii sau ce înseamnă disciplina bisericii. În mod asemănător, misionarii și păstorii nu s-au întrebat ce are de-a face Evanghelia cu conducerea bisericii, cu responsabilitatea fiecărui membru de a se păzi împotriva învățătorilor falși, sau cu nevoia unei pluralități a prezbiterilor. Dimpotrivă, Evanghelia este considerată ca un lucru de apucat, iar biserica africană suferă. Tot ce rămâne este o nevoie disperată de misionari și biserici care să înțeleagă problemele și care să fie echipați pentru a oferi soluții mai bune și biblice.

UNDE SUNT TOȚI ACEI „CREȘTINI”?

Misionarii care lucrează în zone deja evanghelizate ale Africii se confruntă astăzi cu o societate care a fost inoculată împotriva Evangheliei. Orașele sunt pline de oameni care au fost botezați și care au fost recunoscuți drept membri ai bisericii într-o denominație sau alta, afirmându-și astfel statutul de creștini,

chiar dacă mulți trăiesc fără a manifesta vreo roadă a lucrării Duhului Sfânt sau fără a oferi dovezi ale unei vieți de pocăință și credință în Hristos. De exemplu, 80% dintre concețtenii mei kenieni se consideră creștini, și totuși mulți dintre ei merg la biserică numai rareori, dacă și atât. Ei nu au nevoie de Evanghelia și de biserică, sau cel puțin așa gândesc ei, pentru că ei cred că sunt deja „creștini”.

Alții, care frecventează biserica mai mult decât grupul anterior, participă la serviciile bisericilor unde Evanghelia nu este prezentată în mod clar. Chiar dacă ei manifestă un oarecare zel în religia lor, mare parte a celor ce formează acest grup ar fi în situația de a avea mari greutăți în prezentarea Evangheliei, chiar și în părțile ei cele mai elementare. Lucrări autentice ale Evangheliei, înființate cu zeci de ani în urmă, au ajuns în multe cazuri să se transforme în biserici slabe teologic, care au cedat în fața avalanșei de distorsiuni, ajungând să propovăduiască diferite variații ale evangheliei prosperității.

Nu este de mirare că evangheliile false fac prăpăd în Africa, și foarte puțini se împotrivesc acestui fapt. Când bisericile sunt pline de cei care nu cunosc Evanghelia și care, în multe cazuri, trăiesc vieți nevrednice de Evanghelie, aceștia nu se pot proteja pe ei înșiși de distorsiunile din învățătura și din trăirea din bisericile lor, și e evident că nici nu mai pot să tragă alarma în comunitatea lor cu privire la evangheliile contrafăcute, care se proclamă în mod fals drept adevăr.

Noi știm că Dumnezeu rămâne credincios, și că El are copiii Lui răspândiți chiar și în aceste locuri. Rugăciunile noastre constante și nădejdea noastră este că El va ridica mai mulți dintre aceia care, într-o zi, vor defini peisajul bisericesc al Africii, așa încât evanghelia prosperității să apună. Totuși, problema persistă în zilele noastre. Așadar, cum putem face misiune într-o modalitate care să protejeze Evanghelia pentru generația prezentă și pentru cele viitoare?

ESTE EDUCAȚIA TEOLOGICĂ SUFICIENTĂ?

Mare parte din efortul misionar din prezent se concentrează pe educația teologică. În multe cazuri, păstorii din orașe nu au parte de niciun fel de instruire teologică. Vorbind la modul general, eforturile misionare anterioare nu au pus un accent pe echiparea păstorilor care au fost lăsați apoi în conducerea bisericilor. Această absență a ucenicizării de durată a condus la o teologie superficială în creștere, lăsând multe biserici locale expuse la orice fel de

eroare cu care a fost infectată societatea până în prezent.

Drept răspuns, tot mai multe instituții teologice sunt înființate de-a lungul continentului. Conferințele și seminariile abundă pe măsură ce conștientizăm că eforturile misionare din trecut, chiar dacă au fost de ajutor în a-i aduce pe mulți la Domnul, s-au dovedit insuficiente a păstra și proteja Evanghelia pentru următoarea generație. Aceasta este o lucrare bună, o lucrare urgentă. Totuși, în ciuda eforturilor înnoite de a-i pregăti pe păstori, continentul nostru duce și astăzi lipsă de suficienți bărbați calificați care să facă această educație, ca și de suficiente resurse pentru a împlini această misiune.

RĂMÂNE UN PUNCT ORB

Acestea fiind spuse, rămâne un punct de orbire care lovește aceste eforturi misionare laudabile. Majoritatea eforturilor de plantare de biserică și de educație pastorală nu includ o accentuare a învățaturii despre biserică locală. Teologia sistematică și alte domenii ale doctrinei creștine sunt accentuate semnificativ, cum ar și trebui, dar eclesiologia rămâne, din nefericire, la nivelul de prezumție și, drept rezultat, este înțeleasă greșit. Aceasta este o realitate tristă în principal pentru că aceste presupuse biserici locale reprezintă principalul plan al lui Dumnezeu pentru felul în care Evanghelia va fi manifestată și păstrată pentru generațiile viitoare – nu seminariile, nu conferințele și nici centrele de pregătire teologică.

În Epistola cu greutate eclesiologică adresată lui Timotei, Pavel

scria, „Îți scriu aceste lucruri cu nădejde că voi veni în curând la tine. Dar dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temeliala adevărului” (1 Timotei 3:14-15). Felul cum o biserică își duce viața comună are de-a face întru totul cu modalitatea în care ea păstrează și protejează adevărul.

Generația actuală din Africa ar fi fost slujită mult mai bine de către biserici care trebuiau doar să fie dornice să îi excomunicе oameni la fel de mult pe cât au fost dornice să îi boteze. Când ai un oraș plin de oameni care pretind că sunt ucenicii lui Hristos, dar care trăiesc vieți nevrednice de Evanghelie, acest lucru distorsionează adevărul Evangheliei atât pentru generația curentă, cât și pentru următoarea. Dumnezeu nu dorește să păstreze adevărul prin cărți precise teologice. El dorește să vadă în noi vieți care reflectă acel adevăr – împreună, în bisericile locale.

AVEM NEVOIE DE BISERICI CREDINCIOASE

Dacă le predicăm bisericilor de astăzi că viața creștină nu are de-a face cu dolarii și că cei credincioși nu sunt niște simpli spectatori în lucrarea de misiune, ci păzitori ai porții Evangheliei, poate că ei l-ar putea conedia pe următorul păstor care începe să predice erezii. Dacă le predicăm bisericilor faptul că convertirea este mai mult decât a repeta o rugăciune după dictare, și dacă ne-am opri din a le cere oamenilor să iasă în față la o chemare, ori să-și ridice mâinile pentru a-L „primi” pe Isus,

am putea avea biserici mai mici ca dimensiune, dar vor fi biserici captivate de harul uimitor al lui Dumnezeu, în loc să fie atrase de un păstor cu oratorie deosebită, dar greșit direcționat, care doar poartă un costum strălucitor. Am avea astfel biserici care vor păzi Evanghelia cu mai mult zel, spre slava Dumnezeului lor.

Nu rănilile produse de evanghelia prosperității și convertirii falși reprezintă esența problemei din bisericile de azi. Acestea sunt doar simptomele unei boli mult mai profunde. Dumnezeu vrea ca biserica locală să fie zidită așa încât ea să reziste în fața diferitelor vânturi ale erorii. Unele dintre aceste vânturi ar putea să constituie astăzi evanghelia

prosperității, iar mâine gnosticismul. Concentrarea unui mai mare efort misionar pe zidirea bisericilor sănătoase ajută la protejarea Evangheliei pentru generația noastră și pentru generația următoare.

DESPRE AUTOR:

Ken Mbugua este păstor la Emmanuel Baptist Church în Nairobi, Kenya. Îl puteți găsi pe Twitter la @kenmbugua.

MEMBRALITATEA ȘI PARTICIPAREA REGULATĂ LA SERVICIILE BISERICII

Garrett Kell

Nota editorului: în cele ce urmează este redată o declarație a prezbiterilor de la Del Ray Baptist Church din Alexandria, Virginia, SUA. Recent, aceștia au demarat un studiu pe tema păstoririi, pentru a-și ajuta congregația să aibă o gândire corectă în legătură cu aspectele biblice importante care afectează viața bisericii lor. Această primă declarație a fost întocmită pentru a ajuta la stabilirea unei așteptări legate de ce înseamnă să participi în mod regulat la serviciile de închinare săptămânală ale bisericii. Acesta nu este un document obligatoriu, ci mai degrabă un studiu care caută să-i ajute pe cei din biserică lor să înțeleagă cum trebuie să trăiască viața împreună, în biserică.

Tiparul Noului Testament pentru viața bisericii ține de faptul că cei credincioși vin alături în prima zi a săptămânii pentru închinare și slujire înaintea Domnului, și de faptul că ei se așază în mod regulat împreună la Masa Domnului pentru a-și reaminti de moartea Lui în locul lor (1 Corinteni 11; 1 Corinteni 16:2; Evrei 10:24-26). În conformitate cu

acest tipar, membrii Del Ray Baptist Church (DRBC) se angajează voluntar să participe la serviciile bisericii, o responsabilitate și un privilegiu clar specificate atât în legământul bisericii cât și în statutul DRBC. Participarea credincioasă la viața bisericii nu o face pe acea persoană să câștige mântuirea, și nici nu acționează ca o măsură a vreunei superiorități spirituale. Totuși, acest lucru reflectă un angajament crescând față de Evanghelie, spre binele comunității bisericii și spre sănătatea spirituală a acesteia.

Noi înțelegem că acest angajament are sensul că membrii vor face orice efort pentru a fi prezenți la închinare și pentru a sluji în mod deosebit duminica, dar și în alte zile. De asemenea, înțelegem că acest lucru poartă cu el ideea că membrii se vor încuraja unul pe altul în acest privilegiu, și că ar trebui să se aștepte și să primească cu bucurie darea de socoteală spirituală ca parte din angajamentului lor ca membri ai bisericii. Evident, noi recunoaștem că pot exista situații când membrii sunt incapabili să îndeplinească aceste responsabilități din motive care nu pot fi evitate, precum obligația

serviciului militar, studiile, perioadele de boală prelungită etc. Totuși, în afara acestor circumstanțe, noi înțelegem că orice membru care neglijează participarea regulată la serviciile bisericii și întâlnirile acesteia respinge Scriptura și cerințele calității de membru în biserică, inclusiv legământul bisericii și paragraful 3.3.1 al statutului bisericii.[1]

Participarea credincioasă la serviciile bisericii Îl onorează pe Hristos și zidește biserică Lui. Absența de la biserică reliefează o cu totul altă direcție a vieții, căci acel om ignoră Numele Lui și rănește biserică Lui în multe feluri și din multe motive.[2]

1. Credincioșii care participă regulat la serviciile bisericii confirmă puterea Evangheliei și susțin lucrarea de evanghelizare, în timp ce membrii absenți fac ca evanghelizarea să fie mai dificilă.

Isus a spus că „prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35). Isus s-a rugat pentru unitatea ucenicilor Lui, „pentru ca lumea să creadă” că Tatăl Și-a trimis Fiul în lume (Ioan 17:21).

Noi trebuie să venim laolaltă în mod regulat, pentru ca lumea să poată vedea dragostea și unitatea noastră. Orice om care poartă Numele lui Hristos – confirmat de către o biserică locală și denumită „membru” – care alege totuși să trăiască separat de comunitatea credincioșilor uniți prin legământ, practică un furt de identitate. Astfel de persoane și-au asumat Numele lui Hristos, dar ei nu se asociază în mod onest trupului lui Hristos, biserica locală. Faptul că aceștia trăiesc vieți fără a da socoteală cuiva face ca evanghelizarea să devină mai dificilă pentru ceilalți creștini, întrucât, foarte adesea, astfel de oameni nu trăiesc vieți vrednice de numele de creștini.

2. Credincioșii care participă regulat la serviciile bisericii confirmă viețile centrate pe Hristos înaintea noilor credincioși, în timp ce membrii care practică absenteismul mai degrabă seamănă confuzie în aceștia.

Proaspeții credincioși au nevoie de modele bune (Faptele Apostolilor 18:24-26; 1 Corinteni 11:1; Tit 2:2-6). Atunci când învățătura pe care o pretind nu se potrivește modelelor pe care ei le văd în cei ce absentează de la biserică, proaspeții credincioși devin confuzi. Ei sunt înclinați să creadă că cineva poate fi „creștin” și totuși să nu aibă mai deloc legături cu trupul lui Hristos. Absenții nu doar că sunt niște matorți adversi, ei sunt niște modele contrare. Ei resping și trăiesc în neascultare față de numeroase pasaje ale Scripturii, și ratează să reflecte caracterul lui Dumnezeu în

cele mai elementare modalități, chiar dacă se pretind copiii Lui.

3. Participanții credincioși îi încurajează pe ceilalți membri, care participă regulat, în timp ce absenții îi descurajează.

Unul dintre motivele în sprijinul adunărilor regulate este acela al încurajării personale: „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie” (Evrei 10:24-25). Când o biserică permite absenților să rămână membri, aceștia afectează felul în care este înțeleasă calitatea de membru, lucru care îi rănește și descurajează pe cei credincioși.

4. Participanții credincioși aduc mângâiere liderilor lor prin alipirea lor de adevăr, în timp ce absenții le aduc întristare.

Evrei 13:17 spune, „Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele.” În lumina acestui verset, un păstor sau prezbiter credincios ar trebui să se simtă responsabil pentru starea spirituală a fiecărui membru al turmei lui. La fel cum un tată se îngrijorează pentru fiul său care n-a ajuns acasă într-o seară târzie, tot așa un păstor bun nu-și găsește odihna până când toate oile turmei sale sunt în staul. Absenții fac ca împlinirea acestei responsabilități să fie aproape imposibilă.

5. Participanții credincioși se află în situația de a putea oferi îndemnuri, corecții și încurajări celorlalți

membri, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, în timp ce absenții nu pot face asta.

Din cauza absenței lor, membrii bisericii care nu frecventează regulat adunarea nu pot ști când sau cum sunt împovărați de păcat sau de suferință ceilalți membri din comunitatea credinței. Pe de altă parte, când membrii bisericii sunt prezenți și implicați, ei pot spune adevărul în dragoste unul altuia, exact cum i-a îndemnat Domnul prin apostolul Pavel: „ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste” (Efeseni 4:15-16).

6. Participanții credincioși vor crește constant în maturitate, spre mântuirea lor, în timp ce absenții nu.

„Ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire” (1 Petru 2:2). Întrucât Dumnezeu a rânduit mijloace specifice prin care creștinii să crească în credința lor, neglijarea acestor mijloace va pune piedici sănătății spirituale și creșterii în maturitate creștină. Auzirea Cuvântului lui Dumnezeu prin predicare, cântarea Cuvântului lui Dumnezeu în închinarea colectivă și slujirea trupului lui Hristos conform Cuvântului lui Dumnezeu sunt doar câteva exemple de haruri care sunt date spre sfințirea noastră. Ele sunt

disponibile în primul rând acelor care se alătură bisericii cu credincioșie.

7. Participanții credincioși vor fi ajutați să persevereze în credință, în timp ce absenții își vor pune în pericol sufletele.

Chiar dacă este adevărat că suntem mântuiți numai prin har, doar prin credință și doar în Hristos, este la fel de adevărat faptul că Dumnezeu folosește biserica locală pentru a ne ajuta să perseverăm în credința mântuitoare. În Epistola către Evrei, descoperim că una dintre principalele modalități prin care Dumnezeu ne păzește de apostazie este întărirea spirituală ce vine din partea celorlalți credincioși (Evrei 3:12-14; 10:19-31, 12:25-13:17). Așa cum s-a arătat cu claritate în toate afirmațiile anterioare, avem nevoie de ceilalți credincioși pentru a ne ajuta să

luptăm cu păcatul și să Îl urmăm pe Isus. Acest lucru înseamnă că, chiar dacă participarea la serviciile bisericii nu îți câștigă mântuirea, ea este un lucru pe care Dumnezeu îl folosește pentru a te ajuta să perseverezi în credință și să intri în odihna finală care a fost pusă înaintea noastră în Hristos (Evrei 4:6-16).

Aceste preocupări sunt de primă importanță pentru prezbitarii DRBC, așa cum ar trebui să fie pentru întreaga congregație. Noi suntem chemați de Dumnezeu să ne iubim unii pe alții, asigurându-ne că ne achităm de angajamentele noastre față de Domnul și unul față de celălalt (Galateni 6:1-2; 1 Tesaloniceni 5:11; Evrei 3:12-13). Și facem acest lucru întrucât, prin harul lui Dumnezeu, ne pasă profund de onoarea Domnului și de binele sufletelor.

Din toate aceste motive, nu putem sta nepăsători atunci când un membru nu participă în mod regulat la viața bisericii (1 Petru 5:1-3). În astfel de situații, prezbitarii vor cere congregației să facă cercetări cu privire la starea aceluia membru și, dacă este necesar, îl vor încuraja să își onoreze responsabilitatea de a participa la serviciile bisericii. Dacă acel membru nu răspunde la apelurile prezbitarilor sau nu aduc explicații adecvate în sprijinul absenței lor, suntem nevoiți să urmăm porunca Domnului Isus, așa cum este reflectată în documentele de statutare ale DRBC și să aducem numele aceluia membru înaintea congregației pentru a fi șters de pe lista membrilor, ca un act de disciplină a bisericii (Matei 18:15-18).

Semnat de prezbitarii DRBC

DESPRE AUTOR:

Garrett Kell este păstorul principal al Del Ray Baptist Church din Alexandria, Virginia. Îl puteți găsi pe Twitter la @pastorjgkell.

NOTE EXPLICATIVE

[1] Expresiile folosite în statutul DRBC se întemeiază pe poruncile biblice enumerate mai sus și formează baza pentru felul în care noi, în calitate de biserică, punem în practică ideea de membru în adunarea locală. În acest sens, paragraful 3.3.1 statuează, în parte, că: „În acord cu responsabilitățile enumerate în legământul membrilor, fiecare membru va avea privilegiul și este de așteptat să participe și să contribuie la lucrarea și viața bisericii prin participarea regulată la întâlnirile acesteia din ziua Domnului, prin respectarea credincioasă a rânduielilor botezului și Cinei Domnului, prin supunerea față de disciplina și învățătura bisericii, și prin participarea și votul asupra tuturor aspectelor aduse înaintea bisericii, în adunările generale, atunci când se cere votul congregației.” A se vedea *Del Ray Baptist Church Constitution and Bylaws*, Section 3.3.1 (Duties and Privileges of Membership) (August 11, 2013).

[2] Au existat mulți autori și păstori care au tratat fundamentul biblic al pericolelor absenteismului din adunare, dar unele dintre cele mai clare și concise materiale care au fost produse sunt cele ale păstorilor Mark Dever și Matt Schmucker, scrierile acestora fiind folosite pentru pregătirea acestei declarații. Pentru mai multe informații, recomandăm lectura următoarelor materiale: Mark Dever, „A Biblical Understanding of Church Membership” în *9 Marks of a Healthy Church*. (Wheaton, IL: Crossway, 2004), 147-66; Matt Schmucker, *Why Should Churches Discipline Members Who Consistently Do Not Attend?* (9Marks, 2010).

CE ÎNSEAMNĂ CU ADEVĂRAT SĂ FII MEMBRU ÎN BISERICA LOCALĂ?

A fi membru în biserica locală presupune patru lucruri esențiale:

1. **Membrii unei biserici locale ar trebui să fie creștini.** În Faptele Apostolilor, cei care au crezut Evanghelia au fost adăugați bisericii (Faptele Apostolilor 2:41, 47). Epistolele lui Pavel către biserici sunt epistole scrise către creștini (Romani 1:7, 1 Corinteni 1:2). Chiar dacă nicio biserică nu va fi în măsură să discearnă în mod perfect cine este și cine nu este creștin, fiecare biserică ar trebui să-i accepte ca membri doar pe cei care mărturisesc într-un mod credibil credința lor în Hristos.
2. **Membrii unei biserici ar trebui să participe în mod regulat la slujbele ei.** Membralitatea în biserică ajută bisericile să vegheze asupra vieților membrilor lor. Dacă cineva nu participă în mod regulat la viața bisericii, biserica nu are nicio modalitate de a cunoaște starea acelei persoane.
3. **Membrii văd biserica drept principalul lor context pentru părtășie și lucrare.** „Sunt membru în Biserica X, dar lucrarea mea reală este...” este o atitudine nebiblică. Noul Testament este plin de expresia „unii altora”, care este adresată membrilor bisericilor locale. Asta nu înseamnă că creștinii nu ar trebui să împlinescă acele porunci printre creștinii din alte biserici, pe măsura ce apar oportunitățile.

Totuși, Noul Testament îi ilustrează pe creștini ca ascultători de poruncile lui Hristos și care trăiesc într-o părtășie locală de credincioși, față de care dau socoteală (ex. 1 Corinteni 12).

4. **Membrii unei biserici trebuie să aibă anumite privilegii și responsabilități biblice.** Membrii unei biserici locale ar trebui să aibă privilegiul de a fi primiți la Cina Domnului. De asemenea, ei au responsabilitățile următoarele:
 - Să se roage pentru biserică.
 - Să fie transparenți în relațiile cu ceilalți membri ai bisericii, relații cu prilejul cărora să se slujească unul pe altul, să se încurajeze, să se mustre, să se învețe și să învețe unul de la altul (Efeseni 4:15-16).
 - Să se supună conducerii, și învățaturii bisericii, câtă vreme este biblică (Evrei 13:17).
 - Să contribuie la promovarea unității în trupul bisericii (Efeseni 4:3).
 - Să susțină financiar lucrarea bisericii, după propriile posibilități (Galateni 6:6).
 - Să folosească darurile spirituale pe care Dumnezeu le-a dat pentru a zidi trupul bisericii în orice fel le este cu putință (1 Corinteni 12:7).

DACĂ TE GÂNDEȘTI SĂ PĂRĂSEȘTI BISERICA LOCALĂ...

Mark Dever

ÎNAINTE DE A DECIDE PĂRĂSIREA BISERICII

1. Roagă-te.
2. Vorbește cu păstorul tău și informează-l de faptul că te gândești la acest lucru, înainte să te muți la o altă biserică și înainte de a te hotărî să te muți într-un alt oraș. Cere-i sfatul.
3. Cântărește-ți bine motivele. Ține hotărârea ta de a părăsi biserica locală de vreun conflict personal, de vreo dezamăgire sau de vreun păcat? Dacă la mijloc sunt chestiuni doctrinare, sunt aceste aspecte doctrinare unele semnificative?
4. Fă tot ceea ce îți stă în putere pentru a reface orice relații afectate.

5. Asigură-te că iei în considerare toate „dovezile harului” pe care l-ai văzut în viața bisericii – lucruri în care lucrarea lui Dumnezeu este evidentă. Dacă nu poți vedea niciun fel de dovezi ale harului lui Dumnezeu, ar putea fi nevoie să îți cercetezi inima din nou (Matei 7:3-5).

6. Fii smerit. Recunoaște că nu ai toate datele pentru a evalua oamenii și circumstanțele cu toată dragostea. Acordă-le oamenilor prezumția de nevinovăție.

DACĂ PLECI...

1. Nu provoca dezbinarea trupului.
2. Depune cele mai mari eforturi de a nu semăna discordie printre

prietenii tăi cei mai apropiați. Amintește-ți faptul că nu îți dorești să existe ceva care să împiedice creșterea în har a acestora, chiar și în această biserică. Respinge orice dorință și înclinație către bârfă (uneori, aceasta este mascată ca „eliberare” sau „să spui ce simți”).

3. Roagă-te pentru adunare și liderii ei. Caută modalități de a binecuvânta această adunare în mod practic. Dacă a existat vreo rană asupra ta, atunci iartă – așa cum ți-a fost iertat și ție.

DESPRE AUTOR:

Mark Dever este păstorul senior al Capitol Hill Baptist Church din Washington, D. C. și președintele 9Marks. Îl puteți găsi pe Twitter la @MarkDever.

Nota editorului: textul care urmează este extras din cartea lui Mark Dever, intitulată *What Is A Healthy Church?*

CUM SĂ INTRODUCEM PRACTICA MEMBRALITĂȚII ÎNTR-O BISERICĂ EXISTENTĂ

John Folmar

„Cum am putea să ne implicăm în lucrare în această biserică?”

Acel cuplu voia să înceapă să slujească chiar din acea zi – să găzduiască grupuri mici, să conducă studii biblice... orice. Încurajat de entuziasmul lor, păstorul i-a îndemnat pur și simplu să continue să vină la adunare și să cunoască mai bine biserica. Adevărul este că vizitatorii n-ar trebui să slujească biserica în nicio modalitate oficială, de la serviciul cafelei până la voluntariatul în îngrijirea copiilor.

Această recomandare nu ține de faptul că am fi noi răutăcioși sau lipsiți de ospitalitate. Nu, ci acest lucru se datorează faptului că noi credem că cea mai importantă întrebare cu care ar trebui să se confrunte o persoană nouă ce participă la serviciile oricărei biserici este aceasta: Care este situația mea înaintea lui Dumnezeu? Au fost iertate păcatele mele și am fost înfiat în familia Lui? Câtă vreme nu tratezi aceste probleme, slujirea ta în biserică ar putea pur și simplu să te distragă de la aceste întrebări de o importanță primordială.

NU ȘTIAM CINE ERAM „NOI”

Când am început slujirea pastorală la United Christian Church din Dubai, în 2005, nu știam cine eram acei „noi”.

Nu exista nicio listă care să spună cine era membru în biserica noastră și cine nu. Existau doar câteva sute de oameni care veneau săptămânal, unii regulat, alții nu. Existau oameni care nu se dedicaseră niciodată bisericii, în calitate de membri, și care nu doar că slujeau cu cafeaua, ba chiar conduceau grupuri mici de studiu biblic. Prezbiterii nu știau, dar unii dintre acești lideri oficiali susțineau idei nebiblice, precum universalismul sau modalismul. Acești oameni nu trecuseră niciodată printr-un proces de a deveni membri.

Pavel i-a învățat pe prezbiterii din Efes în felul următor: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului” (Faptele Apostolilor 20:28). Cum am putea ști cine formează acea turmă, așa încât să ne putem ruga pentru ei și să îngrijim

de ei, dacă n-ar exista calitatea de membru? Este acea turmă formată pur și simplu din oameni care se întâlnesc să își facă apariția la adunările noastre săptămânale? Evrei 13:17 spune că vom „da socoteală” pentru turma care ne-a fost încredințată. Astfel, iată că este important să știm cine face parte din această turmă.

Acesta este motivul pentru care, în urmă cu șase ani, biserica mea a început să pună în aplicare și să respecte ideea de membru în biserică. Punând în aplicare acest lucru, prezbiterii puteau să știe acum care era turma ce le era încredințată, și să se îngrijească de ea.

TRECEREA PRIN TURBULENȚE

Toate persoanele de la UCCD se simțeau confortabil cu ideea de membru, atâta vreme cât aceasta rămânea opțională. Nimeni n-a obiectat față de această idee și nimeni n-a văzut-o ca pe o nouă tehnică de management sau ca pe un instrument în plus pentru a valida dedicarea cuiva. Totuși, când am prezentat procesul de a deveni membru și

calitatea de membru ca lucruri așteptate din partea *tuturor* credincioșilor din congregația noastră, am intrat în zona turbulențelor. Mulți n-au înțeles sau n-au fost de acord faptul că aceasta era o cerință biblică. Unii au considerat-o chiar un lucru legalist, exclusivist sau aducător de dezbinare.

Procesul de interviu sau discuția cu noii membri a fost ceea ce s-a contestat în mod particular. O persoană a scris cândva: „n-am participat niciodată la o biserică unde să mă simt ca și cum mi s-ar fi cerut să trec un test în calitate de creștin, pentru a aparține acelei familii. Întreaga viață a bisericii are ca scop să fie o experiență iubitoare, în cadrul căreia ai parte de îngrijire... Cu siguranță că, mai întâi, îi inviți cu dragoste pe membri să fie parte din biserică, apoi, dacă simți că aceștia au nevoie de călăuzire sau de mai multă mentorare pentru a crește în viața creștină, atunci poți pune la cale ceva. Aici, însă, m-am simțit de parcă a trebuit să trec clasa înainte de a putea aparține acestei biserici, și sunt destul de sigur că nu asta este ceea ce Dumnezeu a intenționat să fie biserica.”

MEMBRALITATEA: AL DOILEA INSTRUMENT IMPORTANT PENTRU REFORMARE

În ciuda acestor obiecții, am descoperit după șase ani că membralitatea biblică în biserică a fost vitală pentru întărirea bisericii noastre. În fapt, după predicarea Cuvântului, cred că cea mai importantă modalitate de a reforma o congrega-

ție este să adopti ideea sănătoasă de membralitate în biserică.

LECȚII ÎNVĂȚATE PE PARCURS

Iată câteva dintre lecțiile pe care le-am învățat pe parcurs.

1. Oferă mai întâi învățătura pe această temă.

Cea mai sigură modalitate de a distruge o congregație este să începi să schimbi practicile acelei biserici fără a pune fundamentul biblic necesar schimbării. Pavel l-a îndemnat pe Timotei să slujească cu „cu toată blândețea [răbdarea, lit. ESV] și învățătura” (2 Timotei 4:2). Dacă biserica ta a existat o vreme de ani de zile fără un standard legat de membralitatea biblică, atunci este posibil să fie necesari ani de zile pentru a vedea o schimbare autentică, biblică.

2. Predică expozitiv.

Pe măsură ce oamenii vor crește spiritual, prin auzirea Cuvântului predicat în fiecare săptămână, ei vor deveni tot mai receptivi față de argumentele biblice legate de conducerea și viața bisericii, și toate acestea spre binele vieții adunării. „Duhul este acela care dă viață” (Ioan 6:63), iar El se folosește de Cuvânt în acest sens.

3. Ridică ștacheta pentru ceea ce înseamnă să fii creștin.

Subliniază sfințenia lui Dumnezeu în predicarea ta, alături de porunca ce survine din aceasta, și care spune că poporul lui Dumnezeu trebuie să reflecte caracterul Lui sfânt (ex. 1 Petru 1:16).

Îndreaptă atenția adunării către practica disciplinei bisericii din

Noul Testament, făcând asta printr-o dietă constantă de predicare expozitivă (vezi, de exemplu, Galateni 6:1-2, 2 Tesaloniceni 3:6-15, 1 Timotei 5:19-20, Tit 3:10-11, Iuda 22-23 etc.). În final, oamenii se vor mira de ce nu s-a aplicat disciplina bisericii în adunare de atâta vreme. Disciplina bisericii este dovada biblică cea mai clară în favoarea ideii de membralitate bisericească (de ex. Matei 18:15-20; 1 Corinteni 5; v. și 2 Corinteni 2:6).

O biserică este un grup definit de credincioși care se dedică lui Dumnezeu și reciproc, în mod voluntar și conștient. Viețile lor nu sunt perfecte dar, prin harul lui Dumnezeu, ei sunt substanțial diferiți de lumea din jurul lor, iar acest lucru se poate observa. Atunci când vei sublinia ce înseamnă ca biserica să fie poporul sfânt al lui Dumnezeu (1 Petru 2:9), membralitatea bisericească va începe să aibă mai multă logică.

4. Fă aplicații colective în predicile tale.

Nu aplica Scriptura doar la nivel individual. Cere-le oamenilor să ia în considerare ceea ce pasajul spune despre biserică, în întregimea ei. În timp, acest lucru va afecta orientarea lor către comunitate și către responsabilitățile pe care le au reciproc, unul față de celălalt.

5. Răspândește această viziune printre prezbiteri și ceilalți lideri ai bisericii.

Poți să le oferi acestora broșura lui Mark Dever, *A Display of God's Glory*. Dacă liderii din biserica ta preferă materiale mai amuzante, poți încerca și cartea lui Mike

McKinley, *Church Planting is for Wimps*. Vorbește cu ei despre argumentele în favoarea unei congregații biblice, bine rânduite.

6. Fii un model solid al vieții de comunitate.

Fă din viața ta o copie în miniatură, un model în miniatură al comunității strâns legate pe care dorești să o vezi în biserica ta. Fii ospitalier. Du-te la prânz cu bărbatul care sunt evlavios în lucrare. Începe să construiești un miez comunitar care recunoaște valoarea dării de socoteală și a părtășiei. Începe cu lucruri mici, fii răbdător și roagă-te pentru interacțiunile pe care le ai cu ceilalți.

7. Roagă-te ca Dumnezeu să îmbogățească relațiile din biserica ta, așa încât membralitatea să aibă sens.

Fără o comunitate creștină autentică, membralitatea rămâne o simplă carcasă fără miez. Noi suntem dependenți de Duhul Sfânt, care ne dă dragoste frățească și prin care se menține unitatea pe care membralitatea o manifestă atât de frumos. Roagă-te mult pentru părtășia și relațiile din biserica ta. Încurajează conversațiile spirituale. Pe măsură ce relațiile se adâncesc în biserică, mărturisirea păcatului și corecția vor deveni lucruri tot mai normale.

8. Adoptă un legământ al membrilor pentru a sublinia responsabilitatea colectivă a acestora.

Un legământ este o promisiune pe care fiecare membru o face de a iubi și de a se îngriji de biserică. El specifică obligațiile pe care credincioșii îl au unul față de celălalt. Dacă

biserica ta este mai veche de 50 de ani, este foarte posibil să fi existat cândva un astfel de legământ. Șterge praful de pe el și reintroduce-l în biserica ta, dar doar după ce ai predicat îndelung pe această temă.

Pentru a vă asigura că acest legământ este în realitate un document „viu” în biserica voastră, citiți-l împreună înaintea Cinei Domnului sau în adunările generale. Adevărata adunare este compusă din aceia care s-au dedicat conștient și voluntar unii altora în biserica voastră. În lipsa unui astfel de legământ și a calității de membru, biserica ta riscă să rămână un loc unde se predică, și doar atât.

9. Pregătește-te pentru obiecții.

Obiecția nr. 1: Nu am mai făcut asta niciodată până acum.

Răspuns: Permiteți Bibliei, nu tradiției, să stabilească ceea ce faceți în biserică. Gândiți-vă la importanța disciplinei bisericii în Noul Testament (ex. Matei 18:15-17, 1 Corinteni 5, 2 Corinteni 2:6). Dacă cineva poate fi dat afară dintr-o adunare locală, atunci trebuie să existe și procesul prin care o persoană să fie admisă ca membru în acea adunare. La asta se referă calitatea de membru. Noul Testament prezumă că toți creștinii sunt membri în biserici locale.

Obiecția nr. 2: Membralitatea este legalistă și neubitoare.

Răspuns: Poate fi, dar nu în mod necesar, și nici nu ar trebui să fie. În fapt, când îi permiți cuiva să rămână confortabil din biserica ta, fără a-l confrunta vreodată cu chestiunea situației lui înaintea lui Dumnezeu,

acesta este, probabil, cel mai neubitor lucru pe care îl puteți face. Este adevărat că membralitatea în sine nu va face ca adunarea să fie mai iubitoare, dar acest lucru ar trebui să fie o manifestare puternică a comunității plină de Duhul.

Obiecția nr. 3: Treaba asta ne ia prea mult timp. Cine ar vrea să-și dedice timp și atenție după o întâlnire grea a prezbiterilor, pentru a se ocupa de detaliile la nivel individual, de viețile și mărturiile atâtor potențiali membri, despre formularele de discuție pentru a fi primit ca membru? Un prezbiter m-a întrebat cândva, „n-am putea să delegăm acest lucru unui diacon?”

Răspuns: Chemarea esențială a unui prezbiter nu este de a administra programe, ci este aceasta: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi” (Faptele Apostolilor 20:28). Ce poate fi mai potrivit unei astfel de chemări decât să te achiți de datoria scripturală de a accepta noi membri și de a-i disciplina pe cei ce trebuie disciplinați?

MEMBRALITATEA PUNE ÎN DISCUȚIE CELE MAI IMPORTANTE ÎNTREBĂRI

Un alt motiv pentru a practica membralitatea bisericească este că ea aduce în discuție cele mai importante întrebări. Procesul de cercetare a candidaților și contactele pastorale sunt vitale pentru biserică tocmai în acest context.

Cândva, am avut de-a face cu situația unui bărbat din Yemen care a dorit să devină membru la UCCD, dar, judecând pe baza discuției

avute cu el, am concluzionat că acesta nu era credincios. Alertați de aceasta, am început să discutăm cu el adevărurile de bază ale Evangheliei. Acum, el este un creștin roditor care împărtășește Evanghelia altora. Într-o altă situație, un bărbat venit din Africa de Sud a parcurs procesul de a deveni membru, dar n-a fost capabil să explice clar Evanghelia, chiar dacă părea să creadă adevărul și aducea oarece dovezi ale credinței. După câteva discuții și după ce a lecturat cartea lui John Stott, *Basic Christianity*, credința lui a început să se adâncească și să înflorească. Acum, el slujește cu credință și este diacon al bisericii. Astfel, ca urmare

a procesului pus în practică pentru a deveni membri, mult mai mulți oameni au fost mântuiți și întăriți în biserica noastră.

Evident, nu toți sunt convinși de la început.

Acum trei ani, un soț care era nemulțumit de procesul de membralitate, le-a scris prezbiterilor cu privire la soția lui, care era neliniștită după discuția pe care am avut-o în vederea primirii ei ca membru. El a spus: „întreaga discuție a determinat-o să-și pună sub semnul întrebării credința creștină”.

El nu știa că tocmai asta trebuie să facă procesul acesta. El este

rânduit pentru a ne determina să ne cercetăm credința (2 Corinteni 13:5). De ce? Nu pentru că noi, păstorii, am fi niște persoane aspre, lipsite de compasiune sau de sensibilitate. Nu pentru că am crede că noi suntem mai buni decât alții, sau pentru că am fi capabili să judecăm mai bine credința oamenilor. Nu, ci noi permitem acestui proces de membralitate bisericească să ne determine să ne cercetăm credința pentru că întrebarea – „Sunt eu cu adevărat creștin?” — este una dintre cele mai importante întrebări cu care ne putem confrunta vreodată în viață.

DESPRE AUTOR:

John Folmar este păstorul United Christian Church of Dubai, în Emiratele Arabe Unite.

CUM SĂ INTRODUCEM PRACTICA MEMBRALITĂȚII ÎNTR-O BISERICĂ ÎN CURS DE PLANTARE

Mike McKinley

Este dificil să știm când și cum să introducem oficial practica membralității într-o biserică în curs de plantare.

În perioada lor de început, majoritatea proiectelor de plantare de biserică sunt incapabile să acționeze asemenea unor congregații care funcționează pe deplin. În absența membralității oficiale în biserică, bisericile nu pot practica disciplina și nu pot administra Cina Domnului sau botezul într-o modalitate biblică. Așadar, plantatorii de biserici ar trebui să simtă nevoia de a introduce membralitatea pe cât de devreme este posibil.

Dar cum ar fi posibil să treci de la o biserică în stadiu de început la o congregație cu membri?

BENEFICIILE MEMBRALITĂȚII ÎNTR-O BISERICĂ ÎN CURS DE PLANTARE

Anumiți experți în plantarea de biserici susțin că membralitatea este un aspect tangențial scopului plantării de biserică. La urma urmei, plantatorii ar trebui să îi cheme pe oameni să participe la viața și

misiunea bisericii. Argumentul lor este că participarea se manifestă cel mai bine în acțiuni, nu atât în ce privește dedicarea și acordul de a fi membru, din punct de vedere oficial.

Totuși, membralitatea oficială oferă unei biserici noi cel puțin trei beneficii:

1. Membralitatea îi cheamă pe vizitatori să-și dovedească dedicarea.

În primul rând, adoptarea membralității în biserică îi cheamă pe cei ce participă în mod regulat la serviciile ei să-și dovedească și să-și oficializeze dedicarea față de biserică.

Când un plantator începe o lucrare nouă, este posibil ca un număr de oameni să înceapă să participe la servicii doar cu scopul de a vedea ce se petrece. Totuși, poate fi dificil să știi dacă acești oameni pot fi socotiți pe termen lung ca parte din viața bisericii.

Adoptarea membralității în biserică le oferă acestor oameni un moment al deciziei. Ea îndepărtează ambiguitatea cu privire la relația lor față de congregație. De asemenea, îi

cheamă să se dedice pe deplin lucrării bisericii.

2. Membralitatea crește asumarea responsabilității și darea de socoteală.

În al doilea rând, adoptarea membralității oficiale în biserică crește responsabilitatea și darea de socoteală între membrii congregației și între congregație și liderii ei.

Calitatea de membru cere dedicare și clarifică, în termeni biblici, ce înseamnă să fii parte dintr-o biserică. Atunci când cineva trece de la a fi un simplu vizitator la a fi membru, acea persoană promite dragoste, grijă și rugăciune față de ceilalți din biserică.

În același timp, calitatea de membru îi face pe plantatori să știe care sunt persoanele față de care sunt responsabili să le acorde grijă și să le supravegheze. De asemenea, îi ajută pe aceștia să întărească angajamentul oamenilor față de congregație.

3. Membralitatea ajută biserica să își îndeplinească responsabilitățile biblice.

În al treilea rând, adoptarea membralității oficiale ajută biserica să își împlinească toate responsabilitățile biblice.

Fără aceasta, botezul și Cina Domnului pierd o parte importantă a sensului lor – botezul, în calitate de mijloc de intrare în comunitatea legământului, iar Cina Domnului, în calitate de semn al participării continue la acea comunitate. În plus, porunci asemenea celor din Evrei 13:17 („ascultați de mai marii voștri”) și 1 Corinteni 5:13 („Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela”) pot fi împlinite doar când termenul „voi” este clar definit.

CÂND SĂ ADOPTAȚI MEMBRALITATEA BIBLICĂ

Momentul în care să treceți la adoptarea membralității în biserică va fi diferit în funcție de mai multe circumstanțe. Dacă plantarea de biserică se produce prin lucrarea unei biserici deja înființate, și conține deja un nucleu suficient de credincioși, poate fi înțelept să treceți imediat la recunoașterea acelor care fac parte din echipa de plantare a bisericii ca fiind membrii noii biserici. Dacă plantatorul lucrează într-o zonă unde nu are o echipă și unde toți membrii sunt noi convertiți, va trebui să treacă ceva timp înainte de a fi capabil să constituie biserica și să oficializeze calitatea de membru.

Iată patru aspecte de care plantatorul trebuie să fie conștient atunci când caută să adopte membralitatea oficială, acestea fiind enumerate în ordinea descrescătoare a importanței:

1. Abilitatea a discerne credibilitatea pretenției de credință a oamenilor.

Pentru a putea avea o biserică, ai nevoie de creștini. Așadar, plantatorul care caută să treacă la membralitatea oficială în biserică va trebui să fie capabil să evalueze bine dacă oamenii ce iau parte la adunările organizate sunt convertiți cu adevărat. Asta înseamnă că potențialii membri trebuie să înțeleagă ce înseamnă să fii creștin, trebuie să fie capabili să își mărturisească credința și să beneficieze de un timp adecvat pentru a-și demonstra credința printr-o viață schimbată.

2. Acordul asupra unei mărturisiri de credință.

Chiar dacă nicio biserică nu se bucură de acordul unanim asupra fiecărui aspect doctrinar, o congregație ar trebui să aibă un consens asupra aspectelor esențiale, precum Evanghelia, Scriptura, natura bisericii și natura vieții creștine. Este important să nu aștepti prea mult timp înainte de a adopta o mărturisire de credință, întrucât ar putea să pară dificil să obții un consens ulterior, odată ce biserica a ajuns să fie mai numeroasă.

Un minim ar fi să faci convingerile tale doctrinare cunoscute pe larg de la începutul plantării de biserică. De exemplu, dacă ești baptist și știi că, atunci când biserica se va constitui, va fi o biserică baptistă, este bine să faci acest lucru foarte clar de la bun început. Eu aș sugera să alegi de la început un nume al bisericii și să îi atașezi cuvântul „baptistă”. Altfel, ai putea ajunge într-o situație în care oamenii au apucat deja să se implice

în viața congregației, dar să nu fie în măsură să se alăture ei oficial datorită diferențelor doctrinare.

De asemenea, aș recomanda o mărturisire de credință care a rezistat testului timpului, în loc să te apuci să scrii propria mărturisire de credință de la zero. N-ar trebui să fie dificil să găsești una care să se potrivească modelului de biserică intenționat. Dacă te afli în situația în care nicio mărturisire de credință disponibilă nu este acceptabilă pentru tine, probabil că ești fie un eretic, fie un ciudat. Și poate că soția ta poate spune cel mai bine în care dintre cele două categorii te potrivești.

3. Acordul asupra unui legământ al bisericii.

Un legământ al bisericii este un acord care definește responsabilitățile și privilegiile membrilor. Chiar dacă nu este absolut necesar să aveți un document oficial care să enumere aceste lucruri, există un motiv practic pentru care bisericile au avut beneficii de pe urma identificării acestor responsabilități de la început. Unul dintre acestea ține de faptul că noii membri ai bisericii vor ști ce anume se așteaptă de la ei.

4. Documentele statutare ale bisericii.

Chiar dacă sunt puține lucruri mai plictisitoare precum documentele statutare ale bisericii, este util să le avem adoptate atunci când introducem membralitatea oficială în plantarea de biserică. În felul acesta, se poate statua clar felul în care membrii noi sunt acceptați și felul în care cei ce renunță la calitatea de membru o pot face, și chiar felul în care se produce excomunicarea. De

asemenea, este o idee bună să fie stabilit de la început felul cum liderii sunt recunoscuți și cum vor fi luate deciziile de către membri.

Ca plantator, va trebui să decizi care dintre aceste patru aspecte sunt necesare înainte de a considera că este momentul potrivit pentru

adoptarea membralității în biserică. Odată ce ai aceste patru lucruri adoptate, ar trebui să treci la următorul pas.

ÎNCHEIERE

La momentul de început într-un proiect de plantare de biserică,

membralitatea poate să nu pară un aspect atât de important. Totuși, la un anumit punct în procesul de plantare, congregația va avea nevoie să își cunoască identitatea, astfel încât să poată împlini poruncile biblice date bisericii.

DESPRE AUTOR:

Mike McKinley este păstorul Guildford Baptist Church din Sterling, Virginia, și autorul cărților *Church Planting is for Wimps* (Crossway, 2010) și *Am I Really a Christian?* (Crossway).

CUM POT CONDUCE BISERICA MEA CĂTRE O ABORDARE BIBLICĂ A MEMBRALITĂȚII?

Mark Dever

1. Propovăduiește Evanghelia. Predică despre sfințenia lui Dumnezeu, despre păcătoșenia omului, despre ispășirea substitutivă făcută de Hristos, despre învierea Lui, și despre nevoia noastră de a ne pocăi de păcatele noastre și de a ne pune credința în El. Arată clar că cei care nu se dedică unul altuia în dragoste n-au niciun motiv să își imagineze că s-au dedicat lui Dumnezeu în dragoste (1 Ioan 4:20-21).

2. Folosește o mărturisire de credință și un legământ al bisericii. Cere membrilor să adere la o mărturisire de credință (ceea ce crede biserica) și la un legământ al bisericii (care definește felul în care membrii vor trăi împreună).

3. Cere candidaților la botez să participe la lecții pe tema calității de membru. Ajută-i pe potențialii membri să știe ce anume se așteaptă de la ei, și care sunt lucrurile pe care ei le pot aștepta de la biserică. Folosește această oportunitate pentru a da învățătură din mărturisirea de credință și din legământul bisericii, vorbind despre importanța membralității și oferind sfaturi

practice legate de felul în care biserica funcționează.

4. Cere-le potențialilor membri să participe la o discuție cu un prezbiter sau păstor. În acea discuție, cere acelei persoane să mărturisească Evanghelia și să prezinte situația convertirii și a ucenicizării de după momentul convertirii. Acest lucru vă va oferi oportunitatea de a cunoaște oameni noi și de a pune întrebări într-o modalitate netensionată.

5. Încetează să mai botezi copii. Este evident că un copil poate să devină creștin. Totuși, o biserică nu poate în mod necesar să discearnă dacă un copil a devenit creștin sau nu, cu adevărat. Copiilor ar trebui să li se ofere oportunitatea de a se maturiza și de a avea ocazia să se împotrivescă atracției lumii. Așadar, nu crea confuzie prin a-i boteza pe cei ale căror pretenții de credință nu pot fi evaluate temeinic de către biserică.

6. Solicită acceptul noilor membri de către congregație. Admiterea sau excluderea din calitate de membru a unei persoane este un

act al congregației (aceasta este o implicație a textului din 2 Corinteni 2:6). Așadar, cere bisericii tale să confirme în mod explicit pretenția de credință a oricărui membru pe care îl primește, și pe care are obligația să-l supravegheze.

7. Mențineți o listă clară a membrilor, care să fie accesibilă tuturor. Încurajează-i pe membri să folosească această listă ca pe o listă de rugăciune.

8. Supraveghează membrii bisericii în calitate de păstor. Încearcă să te asiguri că fiecare membru se află într-o relație regulată de conversație cu un prezbiter sau cu un creștin matur din congregație. Ia inițiativa de a cunoaște ce anume se petrece în viețile membrilor bisericii.

9. Încurajează o cultură a ucenicizării. Încurajează-i pe creștinii mai tineri să devină ucenicii celor mai maturi. Încurajează-i pe creștinii maturi să-i ia sub aripa lor pe cei mai neexperimentați. Încurajează fiecare membru al bisericii să dezvolte relații spirituale multiple și benefice.

10. Limitează anumite activități și domenii de slujire la membrii bisericii. Biserica ar trebui să ia în considerare posibilitatea de a restricționa anumite activități ale ei doar pentru membri, cum ar fi adunările generale, anumite slujbe

publice și grupurile mici, cu excepția circumstanțelor când acestea au scop evanghelistic.

11. Revigorează practica disciplinei corective. Odată ce ai dezvoltat o cultură a membralității adevărate, biblice, începe să-ți conduci

congregația către practicarea disciplinei corective, pentru a-i excomunica pe cei ce persistă în păcate grave și care refuză să se pocăiască de ele.

DESPRE AUTOR:

Mark Dever este păstorul senior al Capitol Hill Baptist Church din Washington, D. C. și președintele 9Marks. Îl puteți găsi pe Twitter la @MarkDever.

(Acest material a fost adaptat după capitolul “Regaining Meaningful Church Membership” de Mark Dever, din cartea *Restoring Integrity in Baptist Churches*, ed. Thomas White, Jason B. Duesing și Malcomb B. Yarnell, III, pag. 57-60)

CINCI MODALITĂȚI ÎN CARE BISERICA LUI SPURGEON A CULTIVAT O PRACTICĂ SĂNĂ- TOASĂ A MEMBRALITĂȚII

Geoff Chang

În 1854, când Charles Spurgeon a început să păstorească la New Park Street Chapel, avea în echipa sa o mână de diaconi și un număr de 313 membri în adunare, chiar dacă numărul celor ce participau la serviciile de biserică era mult mai mic. În doar 12 săptămâni, biserica a ajuns neîn-căpătoare, și au făcut planuri pentru extinderea clădirii. Totuși, aproape imediat după acesta, au descoperit că aveau nevoie de mai mult spațiu, așa că biserica a început să se gândească la construcția unei noi clădiri, care a devenit în final cunoscută cu numele de Metropolitan Tabernacle.

Problemele de spațiu erau dătoare de dureri de cap, dar, mai mult decât aceasta, Spurgeon a descoperit dintr-o dată că trebuia să aibă grijă de o congregație care depășea numeric capacitatea lui de păstorire.

Acest lucru era important pentru Spurgeon din cauza convingerilor lui eclesiologice. El nu era un predicator itinerant, iar biserica lui nu era văzută ca un simplu loc unde se predica.

Cu toate eforturile lui de a predica evanghelic, Spurgeon a

refuzat să separe chemarea la Evanghelie de chemarea de a da socoteală față de o biserică locală. El a spus cândva: „mai degrabă aș fi gata să renunț la slujba mea pastorală decât să admit în biserică vreun om care n-a fost ascultător față de porunca Domnului său, căci o astfel de acțiune ar contribui în mod sigur la decăderea oricărei biserici care o practică”.^[1]

Pentru Spurgeon, aceasta nu era o responsabilitate obișnuită. În primii 6 ani și jumătate ai lui Spurgeon la New Park Street Chapel, bisericii i s-au adăugat 1442 de noi membri. Asta înseamnă 1442 de discuții legate de calitatea de membru, 1442 de întâlniri cu Spurgeon, 1442 de vizite pastorale la acești noi membri, 1442 mărturii aduse înaintea adunării, și 1442 acceptări din partea congregației – ca să nu menționăm cele peste 1000 de botezuri, întrucât majoritatea acestor persoane erau noi convertiți.

Și aceste numere nu făceau decât să crească. Pentru orice păstor (și Spurgeon nu a făcut excepție), grija acordată unei biserici în creștere poate deveni o povară zdrobitoare.

Totuși, Spurgeon a refuzat să facă compromis în ceea ce privește convingerile lui, pentru a o duce mai bine sau pentru a avea o viață mai ușoară. De-a lungul lucrării sale, el a susținut și promovat membralitatea biblică în biserica locală și, făcând lucrul acesta, Metropolitan Tabernacle a devenit un motor al lucrării Evangheliei peste tot în lume.

Iată cinci modalități folosite de Spurgeon în acest sens.

UN PROCES ATENT DE ACCEPTARE A NOILOR MEMBRI.

În ediția din Februarie 1869 a revistei editată de Spurgeon, *The Sword and the Trowel (S&T)*, Spurgeon prezenta o descriere în 6 pași a procesului de acceptare a noilor membri în biserică:

1. Candidatul se întâlnește cu unul dintre prezbiteri într-o miercuri seară și îi prezintă mărturia convertirii. Presupunând că a fost oferită o mărturie clară, prezbiterul o înregistrează și planifică o întâlnire a candidatului cu păstorul bisericii.

2. Dacă păstorul este mulțumit cu discuția, la prima adunare generală a bisericii va desemna un prezbiter sau un membru al bisericii ca „vizitator.” Acest vizitator va „cerceta caracterul moral și reputația candidatului” prin întâlniri cu vecinii, colegii de serviciu, membrii familiei, biserica anterioară etc. Obiectivul este acela de a vedea dacă există dovezi ale unei vieți consecvente cu pretenția de credință a candidatului.

3. Dacă vizitatorul este mulțumit, va invita candidatul să participe la adunarea generală a bisericii, prilej cu care va veni înaintea adunării și va răspunde la întrebările care i se vor pune. Cum spunea Spurgeon, acest lucru are loc „pentru a prezenta încrederea lui în Domnul Isus, nădejdea mântuirii prin sângele Lui, și orice alte lucruri legate de parcursul lui spiritual care să convingă biserica de autenticitatea credinței lui.”

4. După mărturia înaintea bisericii, candidatul se retrage, iar vizitatorul își aduce raportul.

5. Biserica votează apoi pentru a-l primi ca membru pe candidat.

6. La următorul serviciu de Cină, candidatul primește public dreptul la părășia adunării, după ce a fost botezat.[2]

Având în vedere că erau foarte multe persoane care doreau să devină membri ai bisericii, Spurgeon a rafinat acest proces și l-a făcut mai eficient de-a lungul anilor, dar nu a făcut niciodată compromisuri în ce privește evaluarea atentă a fiecărui candidat.

O LUCRARE ATENTĂ A MENȚINERII SENSULUI DE MEMBRU

Spurgeon nu și-a dorit pur și simplu să aibă un număr mare de oameni din registrele bisericii. El a dorit să se asigure că membrii bisericii Metropolitan continuau să trăiască potrivit pretenției de credință. În ultima lui predică de la colegiul păstorilor, Spurgeon și-a îndemnat studenții în felul următor:

Haideți să nu păstrăm în registrele noastre doar niște nume. Anumiți oameni mai în vârstă găsesc plăcere să le păstreze acolo, și nu pot suporta ca acele nume să fie șterse, dar atunci când nu știi unde sunt acele persoane și nici dacă sunt creștini sau nu, cum ai putea să-i socotești drept membri? Unii sunt plecați în America, alții în Australia, alții în cer, dar în ceea ce privește registrul bisericii voastre, membrii trebuie să fie alături de voi. Este corect lucrul acesta? Se poate întâmpla să nu aveți parte de un registru perfect de membri, dar măcar haideți să ne propunem acest lucru... Păstrați biserica voastră reală și eficientă, altfel nu mai raportați nimic. O biserică pur și simplu nominală este o minciună. Ea trebuie să fie ceea ce pretinde că este.[3]

Într-o biserică numărând mii de persoane, una dintre modalitățile prin care Spurgeon a căutat să mențină biserica reală a fost să îi urmărească pe cei ce veneau în mod regulat la Cina Domnului. Odată ce se alăturau bisericii, membrii primeau un cartonaș de participare la Cină, împărțit prin perforare în 12 părți, fiecare parte fiind lăsată la biserică

în fiecare lună, cu ocazia Cinei Domnului. Aceste bilețele erau apoi verificate de către prezbiteri și, dacă vreun membru era „absent mai mult de trei luni fără vreun motiv cunoscut, prezbiterul în a cărei zonă locuia acel membru trebuia să-l viziteze și să pregătească un raport”[4].

Adesea, în cadrul acestor vizite, prezbiterii aveau să descopere nevoi pastorale. Ei găseau membri care se îndepărtaseră de la credință, se alăturaseră unei alte biserici sau pur și simplu se mutaseră în altă zonă. În fiecare caz, această măsură de prudență făcea ca biserica să fie capabilă să funcționeze având un concept sănătos legat de membralitate, fie prin a oferi o grijă mai bună și ucenicizare aceluia membru, fie prin a-i șterge pe anumiți membri din registrul bisericii.

ÎNTÂLNIRILE CONGREGAȚIEI CA MIJLOC DE UCENICIZARE

Întâlnirile congregației au devenit o parte esențială a vieții congregației de la Metropolitan Tabernacle, chiar dacă acestea s-au concentrat în primul rând pe aspecte legate de membralitate.

Uneori, aceste întâlniri aveau să se desfășoare ore întregi. Pe 18 mai 1860, înaintea bisericii au venit 42 de candidați, fiecare aducându-și mărturia convertirii. Această întâlnire a început la ora 14 și, potrivit notițelor de margine ale lui Spurgeon, „această întâlnire binecuvântată s-a întins până la o oră târzie de seară. Binecuvântat să fie Domnul.”[5]

Deloc surprinzător, aceste întâlniri lungi nu puteau să fie o regulă, așa că congregația a început să organizeze întâlniri mai scurte oricâteori au avut ocazia. În perioada dintre serviciile de Cină din Martie și Aprilie 1874, biserica a organizat 12 adunări generale și a primit 93 de noi membri.

Așa cum este clar din notițele de mai sus ale lui Spurgeon, aceste întâlniri ale membrilor adunării aveau scopul de zidire reciprocă. Ele erau un element complementar necesar lucrării Cuvântului din biserică. Conform autobiografiei lui Spurgeon și a cărții *Wonders of Grace*, o carte conținând mărturiile de convertire din primii săi ani de slujire, congregația a auzit zeci de mărturii ale convertirilor ce au avut loc ca efect al predicării lui Spurgeon. În același timp, membrii bisericii au auzit mărturiile acelor noi credincioși care ascultaseră Evanghelia prin intermediul altor lucrări, sau care veniseră la biserică fiind invitați de alți membri, ori cărora li se vestise Evanghelia de către aceștia, sau pentru care se rugaseră ani la rând. În cadrul acestor întâlniri, întreaga congregație a văzut atât puterea lui Dumnezeu în mântuire, cât și rolul lor în ducerea Evangheliei la cei pierduți.

CHEMAREA PREZBITERILOR

Când Spurgeon și-a început lucrarea pastorală, biserica nu recunoștea decât slujirile de păstor și diacon. Totuși, pe măsură ce biserica a crescut, lucrarea de îngrijire a nevoilor spirituale și temporare ale congregației a devenit prea mare pentru a fi purtată doar de diaconi. De

aceea, în Ianuarie 1859, Spurgeon a prezentat bisericii mărturia Bibliei în sprijinul slujirii de prezbiter, ca persoană dedicată pentru îngrijirea spirituală a bisericii. A fost luată apoi următoarea decizie:

Am hotărât astăzi ca, după ce biserica a auzit cuvântul păstorului ei cu privire la slujirea de prezbiter, biserica să aleagă un anumit număr de credincioși pentru a sluji în calitatea de prezbiter, vreme de un an. Am înțeles că acești bărbați trebuie să se ocupe de chestiunile spirituale ale bisericii, nu de cele temporare, lucrare care intră în zona responsabilităților diaconilor.[6]

Începând din acel moment, congregația avea să rânduiască anual prezbiteri care să trudească alături de Spurgeon în rezolvarea nevoilor spirituale ale congregației. Iată cum era prezentată slujba prezbiterului în ediția din Februarie 1869 a revistei S&T:

Aceștia trebuie să-i întâlnească pe candidații care doresc să devină membri, să îi viziteze, să îi caute pe cei absenți, să se îngrijească de cei bolnavi și necăjiți, să conducă întâlnirile de rugăciune, clasele de catehizare și studiile biblice pentru tineri – acestea și alte nevoi de acest fel cad în sarcina fraților noștri prezbiteri din biserică. Un prezbiter este pus deoparte de către biserică cu scopul special de a-i vizita pe sărmanii noștri, de a veghea ca registrul membrilor să îi conțină doar pe cei ce participă, așa încât lucrarea bisericii să se facă în rânduială și eficient.[7]

Spurgeon deplângea faptul că majoritatea bisericilor baptiste nu aveau prezbiteri și, de aceea, el le-a

încurajat să urmeze modelul Noului Testament.

CULTIVAREA IDEII DE BISERICĂ LUCRĂTOARE

A avea un registru clar de membri nu este niciodată un scop în sine. De aceea, Spurgeon a înțeles că o congregație plină de oameni care Îl iubesc cu adevărat pe Isus și care au crezut Evanghelia formează o armată care poate zgudui lumea. El i-a chemat constant pe membrii bisericii sale să facă ceva pentru Împărăția lui Dumnezeu:

Ce idei ciudate au oamenii când se alătură bisericii! Mulți tineri se înrolează în asociații de vânători. Iată-! Când se alătură bisericii, unde este el? Avem onoarea deosebită de a avea numele multor tineri bărbați registrele noastre. Dar unde se află? Ce anume fac? Ei cred că e suficient să se fi alăturat bisericii, și gândesc că nu e nevoie să facă nimic altceva. Când se alătură unui institut sau oricărei alte organizații de acest fel, ei fac acest gest cu scopul de a lucra ceva sau de a obține un avantaj de pe urma ei, așa că acestor tineri bărbați le spun: „Crezi că biserica lui Hristos este ceva mai prejos? Dacă da, am putea foarte repede să ne dispensăm de numele tău. Dacă crezi că biserica lui Hristos este totuși vrednică de atenția ta, atunci demonstrează acest lucru prin a te strădui cât de mult poți pentru cauza lui Hristos”. Totuși, îi aud pe unii spunând, „Eu n-aș putea face nimic, chiar dacă aș încerca”. Ei bine, răspunsul meu este următorul: „Nu mi-aș fi dorit să spun asta despre voi. Nu există nici măcar cel mai mic colțisor al curții bisericii fără să-și aibă

oportunitățile lui. Nici măcar un păianjen din această lume nu este lipsit de propria pânză, la care lucrează. Tot așa, nu există niciun om în această lume care să nu aibă ceva de făcut pentru cauza lui Hristos, lucru pe care nimeni altcineva în această lume nu-l poate face. Nu cred că este posibil să fiți lipsiți de putere. Nu poți să vorbești cuiva? Nu poți să-mi faci ceva în locul unde ești pus ca membru al bisericii?”[8]

O, să avem o biserică lucrătoare! Bisericele din Germania, în vremea când era în viață dragul nostru prieten Oncken, aveau întotdeauna obiceiul de a-l întreba pe fiecare membru: „Ce ai de gând să faci pentru Hristos?” și scriau

răspunsul într-un caiet. Singurul lucru care i se cerea fiecărui membru era să continue să facă ceva pentru Mântuitorul. Dacă acesta înceta să mai facă orice lucru pentru Împărăție, situația lui devenea subiect de disciplină bisericii, căci acel om devenise un leneș, și nu i se putea permite să rămână în biserică, asemenea unui trântor într-un stup de albine lucrătoare. El trebuia să lucreze, sau să plece.[9]

Metropolitan Tabernacle a plantat peste 100 de alte biserici. A trimis sute de păstori și a pregătit sute de misionari. Zeci de organizații de caritate au fost demarate de la această biserică, și au fost distribuite în

întreaga lume milioane de publicații și broșuri. Impactul acestei biserici sănătoase continuă să se simtă până în zilele noastre.

Evident, nu toate bisericile vor fi exact ca Metropolitan Tabernacle și nu fiecare păstor va fi Charles Spurgeon. Dar nu acesta este scopul, ci scopul este ca fiecare biserică și fiecare păstor să fie credincioși – în curăție doctrinară, în păzirea membralității, în lucrarea activă a Evangheliei. Prin aceste lucruri, atât Spurgeon cât și Metropolitan Tabernacle rămân un model pentru păstori și bisericile de astăzi.

DESPRE AUTOR:

Geoff Chang este păstor asociat la Hinson Baptist Church din Portland, Oregon.

Nota editorului: acest articol a fost adaptat pe baza unui material similar care a fost publicat pe pagina de internet a The Spurgeon Center.

NOTE BIBLIOGRAFICE ȘI EXPLICATIVE

[1] Charles H. Spurgeon, “Meeting of our Own Church,” *Metropolitan Tabernacle Pulpit: Sermons Preached and Revised by C. H. Spurgeon* (Pasadena, TX: Pilgrim Publications, 1970-2006), Vol. 7, 260.

[2] Charles H. Spurgeon, *C.H. Spurgeon’s Works in His Magazine The Sword and the Trowel, Volumes 1-8* (Pasadena: Pilgrim Publications, 2004), 2:149-151.

[3] Charles H. Spurgeon, *The Greatest Fight in the World: The Final Manifesto* (Fearn: Christian Focus Publications, 2014), 92-93.

[4] *S&T*, Vol. 2, 150.

[5] Church Meeting Minutes 1854-1861 New Park Street. Metropolitan Tabernacle Archives. May 18, 1860.

[6] Church Meeting Minutes 1854-1861 New Park Street. Metropolitan Tabernacle Archives. Jan. 12, 1859.

[7] *S&T*, Vol. 2, 149.

[8] Charles H. Spurgeon, *Speeches at Home and Abroad* (Pasadena: Pilgrim Publications, 1974), 60.

[9] Spurgeon, *The Greatest Fight in the World*, 96.

UN MEMBRU SĂNĂTOS AL BISERICII ESTE UN UCENIC SMERIT

Thabiti Anyabwile

Sănătatea unei biserici locale poate să depindă exclusiv de atitudinea membrilor față de liderii bisericii. Felul în care congregația îi primește sau respinge pe liderii ei are un efect direct asupra posibilității de a avea o lucrare credincioasă și o biserică sănătoasă. Apreciază oare congregația și acceptă ea învățătura sănătoasă? Se vor încrede credincioșii în lideri și îi vor urma în situații dificile sau neclare? Se vor înrola ei în spatele lor sau își vor zdrobi liderii în bucăți, atunci când planurile și ideile lor sunt diferite de ale congregației?

În esență, membrii bisericii sunt în general oamenii care construiesc sau demolează o biserică locală. Zidirea sau demolarea are mult de-a face cu atitudinile membrilor bisericii și cu acțiunile lor față de lideri.

Astfel, nicio încercare serioasă de a defini ce este un membru sănătos al bisericii nu poate neglija analiza subiectului interacțiunii dintre membrii bisericii și liderii ei. Deloc surprinzător, Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu ne oferă învățătură amplă în ceea ce privește *atitudinile* și *acțiunile* membrilor bisericii care

doresc să contribuie la sănătatea congregațiilor lor locale prin a-i urma pe liderii bisericii.

ATITUDINEA FAȚĂ DE LID- ERI A UNUI MEMBRU SĂNĂTOS AL BISERICII

Cel puțin trei atitudini îi caracterizează pe membrii sănătoși ai bisericii când vine vorba de a-i urma pe liderii bisericii locale.

1. *Îi cinstesc pe prezbiteri.*

Există mai multe pasaje ale Scripturii care îi învață pe membrii bisericii să îi cinstească pe prezbiteri și pe liderii congregației. De exemplu, 1 Timotei 5:17 ne spune, „Prezbiterii care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura, pe care o dau altora.” Ce include o astfel de onoare dublă? În versetele care urmează, apostolul Pavel ne aduce în atenție două lucruri. În versetul 18, onorarea prezbiterilor include grija pentru nevoile lor financiare și fizice. O congregație și un membru care își onorează liderii acoperă în mod adecvat și suficient plata pentru

lideri, în special pentru cei ce lucrează integral în slujirea trupului bisericii.

În versetul 19, apostolul indică faptul că onorarea liderilor noștri include protejarea reputației lor. Noi suntem chemați ca „împotriva unui prezbiter să nu primim învinuire decât din gura a doi sau trei martori”. Apostolul înțelege mai bine decât oricine felul în care lucrarea prezbiterilor este expusă acuzațiilor, criticilor și atacurilor din afara și din interiorul bisericii. Un membru sănătos al bisericii va ajuta la păzirea păstorului de săgeți pe care nu le merită. Bârfa și mușcăturile pe la spate n-au niciun efect asupra membrului sănătos, care refuză să ia în considerare povești inventate și lucruri care nu zidesc biserica.

Un membru sănătos al bisericii onorează slujirea prezbiterilor. El cinstește și apreciază această slujire, este mulțumitor pentru ea și îi respectă pe cei care slujesc poporul lui Dumnezeu ca prezbiteri. Noi îi onorăm pe păstorii noștri pentru că, în ziua Domnului, ei vor fi motivul nostru de laudă (2 Corinteni 1:14).

2. *Își „deschid inima” față de lideri.*

Cinstea și respectul unui membru de biserică acordate unui prezbiter nu reprezintă o onoare oficială și distantă pe care un soldat o acordă unui ofițer care îi poruncește. Alături de această cinste datorată lor se află o inimă care îi iubește deschis. În mod repetat, Pavel a chemat biserică din Corint să-și deschidă inimile față de el, ca acela care s-a îngrijit de nevoile lor spirituale:

Am dat drumul gurii față de voi, Corintenilor! Ni s-a lărgit inima. Voi nu sunteți la strâmtoare în noi; dar inima voastră s-a strâns pentru noi. Faceți-ne și voi la fel: vă vorbesc ca unor copii ai mei - lărgiți-vă și voi! (2 Corinteni 6:11-13).

Trebuie să existe un schimb cald de dragoste între păstor și congregație. Pe măsură ce trăiesc, cresc și lucrează cot la cot, inimile membrilor congregației și ale păstorului trebuie să se deschidă tot mai mult unele față de altele. Un membru sănătos al bisericii nu își înfrânează dragostea față de păstor, ci mai degrabă o dăruiește fără rezerve.

Un membru sănătos al bisericii nu dorește să își audă păstorul credincios pledând în fața adunării asemenea apostolului față de credincioșii din Corint:

Înțelegeți-ne bine! N-am nedreptățit pe nimeni, n-am vătămat pe nimeni, n-am înșelat pe nimeni. Nu spun aceste lucruri ca să vă osândesc, căci am spus mai înainte că sunteți în inimile noastre pe viață și pe moarte (2 Corinteni 7:2-3).

Un membru sănătos se dedică pe sine în primul rând Domnului și apoi slujitorului Domnului, știind că aceasta este voia lui Dumnezeu (2 Corinteni 8:5). Un astfel de membru observă cum păstorul credincios se cheltuie pe sine în dragoste față de trupul bisericii. Un astfel de membru ar fi rușinat dacă l-ar auzi pe păstor punând întrebarea lui Pavel: „Dacă vă iubesc mai mult, sunt iubit cu atât mai puțin?” (2 Corinteni 12:15). O dragoste unidirecțională se potrivește doar pentru tragediile lui Shakespeare, nu pentru biserică locală. Bucuria și dragostea noastră față de păstori ar trebui să le „înviozeze inimile în Domnul” (Filimon 20).

3. *Sunt dispuși să învețe.*

Un membru sănătos al bisericii ar trebui de asemenea să aibă un duh dispus să învețe. Un astfel de duh oferă dovada smereniei inimii și a dorinței de a crește în Hristos. Fără el, oamenii devin încăpățânați și incorigibili.

Slujba liderului poate fi concentrată într-o singură responsabilitate: învățarea. Dacă un membru sau o parte importantă a membrilor se dovedesc lipsiți de această dorință de a învăța, sarcina păstorului devine o povară sau poate fi chiar imposibilă, întrucât împotrivirea față de el se manifestă în acest punct esențial. Scriindu-i lui Timotei, Pavel aduce o învățătură minunată pentru păstori, care conține în ea învățarea bună a membrilor bisericii. Vorbind despre prezbiter, Pavel scria:

Robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de încredință răbdătoare, să îndrepte

cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia (2 Timotei 2:24-26).

Există mai multe lucruri în acest pasaj ce ar trebui să fie observate de către membrii bisericii. În primul rând, învățătura oferită de păstor trebuie să fie blândă, bună și spre binele nostru. N-ar trebui să ne folosim de acea dispoziție rânduită de Dumnezeu pentru a da prilej păcatului. Dimpotrivă, ar trebui să acceptăm acea învățătură blândă ca pe o mustrare și o chemare la pocăință. Un membru sănătos al bisericii nu confundă în păstorul lui blândețea evlavioasă cu slăbiciunea, ci folosește acea ocazie pentru a-și cerceta inima în domeniile în care are nevoie de pocăință. În al doilea rând, ar trebui să recunoaștem cât de ușor este să ne împotrivim păstorului atunci când el ne învață. Ar trebui să ne întrebăm în mod regulat în viața noastră spirituală: „Mă împotrivesc eu în vreun fel învățaturii păstorului?” În al treilea rând, ar trebui să ne rugăm pentru cunoștința adevărului, pentru o minte clară și pentru protecția față de șiretlicurile diavolului, oridecâteori descoperim cel mai mic fir de împotrivire față de învățătura pastorală. Păstorul veghează peste sufletele noastre ca unul care trebuie să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu. De aceea, ar trebui să avem încredere în el și să acceptăm slujba lui de lider din inimă, cu bucurie, ca un dar de la Dumnezeu spre beneficiul nostru. Fii dispus să înveți.

ACȚIUNILE UNUI MEMBRU SĂNĂTOS FAȚĂ DE LIDERII BISERICII

În plus față de aceste atitudini sau dispoziții elementare, există anumite acțiuni specifice pe care un membru sănătos al bisericii le va face pentru a-i urma în realitate pe liderii unei biserici locale.

1. Participă cu răbdare în procesul de alegere a liderilor.

Poate că cea mai importantă decizie pe care o congregație o face – presupunând că discutăm despre o organizare congregațională a bisericii – este cea a selecției liderilor ei. Prin alegerea liderilor, o congregație stabilește tonul și direcția bisericii din punct de vedere spiritual, uneori cu impact pe mai multe generații. Și poate că acesta este motivul pentru care apostolii au învățat biserica primară să urmărească calitățile spirituale și maturitatea atunci când își alege liderii (Faptele Apostolilor 6:1-6; 1 Timotei 3). Alegerea unui lider trebuie făcută cu răbdare, iar deliberarea trebuie făcută cu rugăciune. „Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă” este învățătura pe care apostolul i-a dat-o lui Timotei (1 Timotei 5:22a). Primii diaconi trebuiau să fie „plini de Duhul Sfânt și înțelepciune” (Faptele Apostolilor 6:3). Observarea și evaluarea acestor calități necesită rugăciune, atenție și răbdare. Dacă vrem ca biserica Domnului să fie sănătoasă, membrii bisericii trebuie să cheme și să rânduiască lideri care sunt oameni spirituali și maturi în Hristos.

Membrii sănătoși ai bisericii nu trec cu vederea importanța acestei sarcini esențiale. Ei pot invita un

potențial lider alături de familia lui la masă, pentru a-l cunoaște mai bine. Ei vor dori să cunoască mai multe despre mărturia acestui om, despre dorința lui de a sluji în calitate de lider și despre lucrarea lui anterioară din biserică. Anumite biserici pun deoparte două luni de la momentul nominalizării unui bărbat printre liderii bisericii până când are loc votul în adunarea generală a bisericii, tocmai pentru ca membrii să-l poată evalua cât mai bine pe acest bărbat.

2. Ascultă de lideri și se supune lor.

Iată un motiv bun pentru a participa cu rugăciune și răbdare la recunoașterea și chemarea liderilor de biserică: un membru sănătos al bisericii trebuie să asculte de lideri și să se supună lor. *Ascultarea și supunerea* nu sunt doar niște cuvinte dificile, despre care se vorbește cu ocazia nunțiilor, ci ele sunt grele și pentru mulți membri de biserică. Totuși, Biblia este foarte clară: „Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși” (Evrei 13:17). Ascultarea noastră trebuie să aibă ca scop să facă lucrarea lor o bucurie, nu o povară. Iar ascultarea noastră se întoarce spre binele nostru, întrucât nu ne-ar fi de niciun folos să-i chemăm pe lideri să ne conducă, după care să nu ascultăm de ei. Un membru sănătos de biserică se va afla sub păstorirea liderilor congregației la fel cum un soldat respectă din conștiință autoritatea unui general. Chiar dacă noi nu avem ranguri în biserică, trebuie să ne supunem cu bucurie și cu toată dorința față de liderii noștri, spre binele nostru, spre binele lor și spre binele întregului trup al bisericii.

3. Urmează exemplul liderilor.

Un motiv pentru care Domnul rânduieste bărbați să fie lideri în biserică ține de faptul că El dorește să ne ofere exemple în carne și oase ale trăirii credincioase și evlavioase în fața congregației. Liderii noștri sunt exemple vii ale umblării cu Isus. Ei sunt chemați să fie exemple în toate lucrurile (1 Timotei 4:12; 1 Petru 5:3). Iată de ce apostolul Pavel spune: „Urmați-mă pe mine, fraților, și uitați-vă bine la cei ce se poartă după pilda, pe care o aveți în noi” (Filipeni 3:17). Un membru sănătos al bisericii își modelează trăirea după stilul de viață evlavios al prezbiterilor bisericii. Noi suntem chemați să urmăm exemplul liderilor, cu așteptarea că noi toți ne vom semăna tot mai mult lui Hristos.

Pentru mulți oameni din zilele noastre, această idee a imitării sună aproape cultică, sectară. Există mult prea multe culte ale personalității, unde oamenii pur și simplu imită papagalicește tot ceea ce păstorul lor celebru spune sau face. Este corect să fim îngrijorați de o astfel de noțiune nebiblică a trăirii și mentorării prin exemplu. Totuși, imaginea publică a urmării exemplului păstorului ne îndreaptă către evlavia autentică, „în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Timotei 4:12) prin a face ceea ce este bine (Tit 2:7). Păstorii sunt chemați să fie astfel de modele, iar membrii sănătoși ai bisericii vor urma exemplul lor de sfințenie.

4. Se roagă pentru lideri.

Având în vedere tot ceea ce trebuie să facă și toate luptele pe care trebuie să le ducă liderii bisericii, am putea să ne gândim la un lucru mai important pe care să-l facem decât

să ne rugăm pentru ei? Chiar și apostolul Pavel a înțeles nevoia ca sfinții să se roage cu credincioșie pentru el:

Stăruiiți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri. Rugați-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care iată, mă găsesc în lanțuri: ca s-o fac cunoscut așa cum trebuie să vorbesc despre ea (Coloseni 4:2-4; v. și Efeseni 6:19-20).

Ar trebui să ne rugăm pentru liderii noștri ca ei să aibă parte de curaj, claritate și consecvență în propovăduirea mesajului Evangheliei, și în a avea oportunități să-L proclame pe Hristos. Membrii sănătoși ai bisericii sunt dedicați rugăciunii pentru liderii lor. Ei au aminte la îndemnul lui Isus de a se ruga și de a nu renunța (Luca 18:1), și vor face acest lucru pentru păstorii lor.

În biserica noastră există un grup credincios de membri care se întâlnește în fiecare seară de marți cu scopul de a se ruga pentru lideri. Ei solicită din partea liderilor motive de rugăciune de-a lungul săptămânii, ca și actualizarea situației motivelor anterioare. Atunci când se întâlnesc, ei înalță tot felul de rugăciuni pentru viețile personale, publice și de lucrare ale prezbiterilor. Dumnezeu a produs deja roadă

minunată în trupul nostru prin rugăciunile lor.

5. Susține lucrarea și interacțiunea prezbiterilor lor cu liderii din afara bisericii.

Aceasta e probabil cea mai puțin evidentă dintre acțiunile pe care un membru sănătos al bisericii le face în relație cu liderii. Printre membrii bisericilor există o tendință importantă de a fi posesivi față de păstorii lor – „el este păstorul *nostru*”. Și există aspecte pozitive în această atitudine. De exemplu, ea arată un atașament din inimă față de păstori.

Totuși, această atitudine poate aluneca în egoism, dacă congregația refuză să susțină implicarea unui păstor în lucrări în afara congregației locale. Persoanele care sunt cel mai adesea rănite de un astfel de egoism îi includ chiar pe păstori, care, fără vreun stimul exterior din partea colegilor păstori și a liderilor, tind să fie aspri și reci. Un membru sănătos al bisericii contribuie la sănătatea consecventă a liderilor și la vigoarea lucrării, prin a încuraja participarea lui la conferințe, prin a-i oferi posibilitatea să predice și în alte biserici, și prin a permite ca acesta să aibă părtașie și cu alți lideri de biserică.

Biblia ne oferă ilustrații ample și numeroase ale situațiilor când o congregație o susține pe alta. În 2

Corinteni 9:13 este lăudată generozitatea unei biserici locale față de alte biserici. Atunci când ia forma „împrumutării” unui păstor în lucrare spre binele altora, această generozitate poate extinde aria în care Evanghelia este propovăduită (2 Corinteni 10:15-16). Un membru sănătos de biserică dorește să vadă Evanghelia înaintând și vrea să contribuie la sănătatea altor congregații, atâta cât este posibil. Susținerea lucrării exterioare a unui lider este o modalitate de a împlini această dorință.

ÎNCHEIERE

Conducerea din biserica locală este rânduită de Dumnezeu spre binecuvântarea poporului Său. Totuși, pentru ca aceasta să fie eficientă, ea are nevoie să fie încurajată și susținută de către membrii bisericii. Mulți bărbați credincioși au eșuat lovindu-se de stâncile aspre ale membrilor incorigibili și împotriviți. N-ar trebui ca lucrurile să se petreacă astfel în poporul lui Dumnezeu. Dimpotrivă, membrii sănătoși dintr-o biserică locală ar trebui să se străduiască și să-i încurajeze pe alții să își urmeze liderii cu inimile deschise, în ascultare și supunere, cu bucurie.

DESPRE AUTOR:

Thabiti Anyabwile este unul dintre păstorii Anacostia River Church din Southeast DC. Îl puteți găsi pe Twitter la @ThabitiAnyabwil.

Nota editorului: articolul de față reprezintă un fragment adaptat din cartea lui Thabiti Anyabwile, *What Is a Healthy Church Member?* (Crossway, 2008). Tradus și folosit cu permisiune.

Despre 9Marks

MISIUNEA

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericilor cu o viziune biblică și cu resurse practice pentru a reflecta gloria lui Dumnezeu înaintea popoarelor, prin biserici sănătoase.

ISTORIA ORGANIZAȚIEI

Organizația 9Marks își are rădăcinile în lucrarea pastorală a lui Mark Dever și Matt Schmucker la Capitol Hill Baptist Church (Washington, D.C.).

După zeci de ani de decădere, această congregație a cunoscut o perioadă de reformă la începutul anilor '90, sub lucrarea lui Mark și Matt. Ei n-au fost călăuziți de înțelepciunea convențională a specialiștilor în creșterea bisericii, n-au făcut sondaje de opinie, n-au creat noi programe, și nici nu s-au concentrat pe formarea unei anumite culturi. Tot ce au făcut a fost să deschidă Biblia înaintea congregației. Mark a

predicat și amândoi au lucrat pentru a da bisericii un fundament conform Scripturii.

CARTEA

La îndemnul lui Matt, Mark a scris și a publicat în mod independent broșura 9 semne ale unei biserici sănătoase care, la câțiva ani mai târziu, a devenit cartea cu același titlu, publicată în limba engleză de Crossway, în anul 2000. Organizația a fost înființată către finele anilor '90, cu scopul ca tot mai mulți păstori să ia parte la discuții sănătoase despre creștinism, inițiate de Mark și Matt. De atunci încoace, ea a crescut gradual tot mai mult.

VIZIUNEA

9Marks crede că biserica locală este punctul focal al planului lui Dumnezeu de a reflecta gloria Sa printre popoare. De asemenea, noi credem în suficiența Bibliei pentru viața bisericii. De aceea, ca organizație, lucrarea noastră se concentrează

pe Scriptură, biserică și păstori. Noi prețuim multitudinea vocilor și a stilurilor celor care sunt partenerii noștri, și cu care împărtășim aceeași viziune. Nădăjduim că vom continua să creștem în cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu și în aplicarea lui în adunarea locală.

Intenția noastră este să împărtășim aceste lucruri cu ceilalți utilizând noile instrumente și platforme media, în plus față de cele existente.

CELE 9 SEMNE

Cele 9 Semne sunt: (1) predicarea expozitivă, (2) teologia biblică, (3) o înțelegere biblică a Evangheliei, (4) o înțelegere biblică a convertirii, (5) o înțelegere biblică a evangelizării, (6) membralitatea bisericească biblică, (7) disciplina biblică a bisericii, (8) ucenicia și creșterea biblică a bisericii, și (9) conducerea biblică a bisericii. Acestea nu sunt singurele lucruri necesare pentru zidirea unor biserici sănătoase, ci ele sunt nouă practici pe care multe

biserici din zilele noastre le-au uitat și, de aceea, este nevoie să fie readuse în atenție.

CUM SE FINANȚEAZĂ

9MARKS?

9Marks se bazează pe donații din partea bisericilor și persoanelor individuale, care înțeleg natura strategică a lucrării de echipare a păstorilor și liderilor cu o viziune biblică

asupra bisericii locale. Suntem profund recunoscători pentru generozitatea tuturor celor care contribuie la această lucrare.

9MARKS ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Începând cu anul 2016, 9Marks a lansat lucrarea sa în limba română, având ca scop echiparea păstorilor și a liderilor din comunitățile de credință vorbitoare de limba română

din România, Moldova și diaspora. De-a lungul următorilor ani, 9Marks dorește să publice o varietate de resurse noi în limba română - cărți, articole, reviste, resurse audio și video-, să organizeze conferințe și să încurajeze relații sănătoase între păstorii români, spre zidirea bisericilor sănătoase, care îl glorifică pe Dumnezeu.

www.9marks.org | revistarom@9marks.org

Pentru mai multe informații despre Revista 9Semne,
ne puteți contacta la adresa de email revistarom@9marks.org.

Suntem aici pentru a vă sluji.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită.
Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

IX 9Semne

Zidind Biserici Sănătoase

ZIDIND BISERICI SĂNĂTOASE

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericilor cu o viziune biblică și resurse practice în vederea glorificării lui Dumnezeu între națiuni, prin intermediul bisericilor sănătoase.

În acest scop, dorim să vedem bisericile caracterizate de următoarele nouă semne ale sănătății:

1. Predicarea expozitivă
2. Teologia biblică
3. Înțelegerea biblică a Evangheliei
4. Înțelegerea biblică a convertirii
5. Înțelegerea și practicarea biblică a evanghelizării
6. Membralitatea biblică în biserică
7. Disciplina biblică a bisericii
8. Ucenicizarea biblică
9. Conducerea biblică a bisericii.

La 9Marks noi scriem articole, cărți, recenzii de carte și un jurnal online. Găzduim conferințe, înregistrăm interviuri și producem diferite alte resurse pentru a ajuta bisericile să reflecte gloria lui Dumnezeu.

Vizitați siteul nostru pentru a descoperi conținut în mai mult de **30 de limbi** și înregistrați-vă pentru a primi gratuit jurnalul nostru online. Vedeți lista completă a siteurilor noastre în alte limbi aici:

9marks.org/about/international-efforts/

9marks.org

